

Lovforslag nr. L 78. Fremsat den 23. februar 2005 af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven, ægteskabsloven og repatrieringsloven

(Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetingset humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningeævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004, som ændret ved lov nr. 429 af 9. juni 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 4, 3. pkt., ændres »kapitlerne 3-5« til: »denne lov«.

2. § 2 a affattes således:

»§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.«

3. I § 9, stk. 3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og 6, stk. 7, 1. pkt., stk. 8, 1. og 2. pkt., stk. 10 og 11, 2. pkt., stk. 13, 2. pkt., stk. 16 og stk. 18, 2. pkt., § 9 c, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., og i § 10, stk. 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, indsættes efter »særlige grunde«: », herunder hensynet til familiens enhed,«.

4. I § 9 b, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »Flygtningeævnet«: », samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen«.

5. I § 9 d ændres »§ 8 A i lov om dansk indfødsret« til: »§ 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret«.

6. I § 9 f indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.«

7. I § 11, stk. 7, nr. 2, og § 22, nr. 5, ændres »§ 59, stk. 5« til: »§ 59, stk. 7«.

8. I § 11 a indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

9. Efter § 11 a indsættes:

»§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb

eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.«

10. I § 14, stk. 1, nr. 2, udgår »med opholdstilladelse efter § 9 a«.

11. I § 26, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »familie-medlemmer,«: »herunder i relation til hensynet til familiens enhed,«.

12. I § 32, stk. 3, ændres »§ 22, nr. 4-6,« til: »§ 22, nr. 4-7,«.

13. I § 34, stk. 2, nr. 5, § 36, stk. 5 og 6, og § 58 ændres »§ 40, stk. 3« til: »§ 40, stk. 4«.

14. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet« til: »eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet«.

15. I § 40 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Udgifter, som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.«

Stk. 2-9 bliver herefter til stk. 3-10.

16. § 42 a, stk. 9 og 10, affattes således:

»Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertilæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertilæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer,

der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,

- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt., eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertilæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertilæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.«

17. I § 42 a indsættes som stk. 12:

»Stk. 12. For udlændinge omfattet af stk. 9 og 10, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertilægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

18. I § 42 b indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter

§ 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelse, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelse.«

Stk. 13 bliver herefter stk. 14.

19. I § 42 f, stk. 8, 2. pkt., ændres »Integrationsministeriet« til: »Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration«.

20. I § 46 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.«

Stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

21. § 53 affattes således:

»§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformand og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører

senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.«

22. I § 56, stk. 1, ændres »§ 53, stk. 2 eller 4-6« til: »§ 53, stk. 6 eller 8-10«.

23. I § 56, stk. 3, ændres »§ 53, stk. 4-6« til: »§ 53, stk. 8-10«.

24. I § 56, stk. 4 og 6, ændres »§ 53, stk. 2« til: »§ 53, stk. 6«.

25. § 56, stk. 9, affattes således:

»Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.«

26. I § 56 a, stk. 4, ændres »justitsministeren« til: »ministeren for familie- og forbrugeranliggender«.

27. I § 56 a, stk. 5, ændres »Justitsministeren« til: »Ministeren for familie- og forbrugeranliggender«.

28. I § 58 ændres »§ 55, stk. 1, § 56 a, stk. 7, og § 65, stk. 3, 2. pkt.« til: »§ 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7«.

29. § 59, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.«

30. I § 59 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:
»Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 4-8.

31. I § 59, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes som nr. 6:

»6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.«

32. I § 59 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.«

§ 2

I lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. lovbekendtgørelse nr. 147 af 9. marts 1999, som ændret ved § 3 i lov nr. 461 af 7. juni 2001, § 2 i lov nr. 365 af 6. juni 2002, § 4 i lov nr. 387 af 28. maj 2003 og § 1 i lov nr. 446 af 9. juni 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 11 a, stk. 1, ændres »udlændingelovens §§ 6-9 e« til: »udlændingelovens §§ 6-9 f«.

2. I § 11 b ændres »udlændingelovens §§ 6-9 e« til: »udlændingelovens §§ 6-9 f« og »stk. 3-9« til: »stk. 3-11«.

3. I § 11 b indsættes som 2. pkt.:

»Det gælder dog ikke, når den herboende enten er EU/EØS-statsborger med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, schweizisk statsborger med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 eller estisk, lettisk, litauisk, polsk, slovakisk, slovensk, tjekkisk eller ungarsk statsborger med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a.«

§ 3

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 21 af 15. januar 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »hvis udlændingen ikke har midler hertil«: », jf. stk. 7,«.

2. I § 7 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Ved vurderingen af, om udlændingen har midler til repatriering, jf. stk. 1, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb på op til 20.000 kr. for enlige og op til 40.000 kr. for ægtefæller.«

3. I § 10, stk. 1, nr. 5, ændres »65 år« til: »60 år«, og »55 år« ændres til: »50 år«.

4. I § 14 ændres »§ 7, stk. 2, nr. 3-5« til: »§ 7, stk. 2, nr. 3-5 og 8«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2, 3, 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 30, 31 og 32, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 21, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 21, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 21, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Lovforslaget har været fremsat som lovforslag nr. L 149 af 15. december 2004 om ændring af udlændingeloven, ægteskabsloven og repatrieringsloven (Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, s. 4373). Lovforslag nr. L 149 nåede ikke at blive færdigbehandlet, inden der blev udskrevet valg til Folketinget til afholdelse den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er i alt væsentligt identisk med lovforslag nr. L 149. I forbindelse med genfremsættelsen er ikrafttrædelsesdatoen ændret fra den 1. juni 2005 til den 1. juli 2005. De ændrede økonomiske beregninger som følge heraf er indarbejdet i lovforslaget, jf. afsnit 12.

En række kontrolaktioner i foråret har vist, at virksomhedssnyd, socialt bedrageri, sort arbejde og ulovligt arbejde har et helt uacceptabelt omfang. Regeringen har sat særlig fokus på bekæmpelse heraf. Der kan bl.a. henvises til initiativerne i regeringens kampagne Fairplay fra oktober 2004.

Det skal ikke kunne betale sig at arbejde ulovligt her i landet. Som led i den fortsatte indsats mod ulovligt arbejde foreslår regeringen derfor, at straffniveauet for ulovligt arbejde skærpes mærkbart. Det foreslås samtidig, at udlændinge, som er blevet straffet for ulovligt arbejde her i landet, først kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter en karenperiode af 10 års – i gentagelsestilfælde 15 års – varighed. Derved sikres det, at udlændinge kommer til at vente længere end ellers på at få tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis de har arbejdet ulovligt her i landet, f.eks. under behandlingen af deres asylsag.

Der henvises til afsnit 2 og 3.

Som led i bekæmpelsen af ulovligt arbejde foreslås det endvidere, at personer, der ved at stille husrum m.v. til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Der henvises til afsnit 4.

En udlænding, der er idømt frihedsstraf for kriminelle forhold, kan først opnå tidsubegrænset opholds-

tilladelse efter udløbet af en vis karenstid. Det samme gælder i tilfælde, hvor udlændingen i stedet for frihedsstraf idømmes en sanktion efter straffelovens §§ 68-70 (dom til behandling, forvaring m.v.). Det foreslås, at også idømmelse af ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a – der retter sig mod unge, der har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet – skal medføre, at udlændingen først kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udløbet af en karenstid.

Der henvises til afsnit 5.

En udlænding, der ansøger om asyl i Danmark, får som udgangspunkt sine udgifter til underhold m.v. dækket af Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en asylansøger ikke skal have udbetalt kontante ydelser til dækning af udgifterne til underhold, men i stedet skal modtage kost i form af naturalier og logi samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser (hidtil kaldt madkasseordningen), bl.a. hvis den pågældende ikke medvirker til sagens oplysning, eller som afvist asylansøger ikke medvirker til udsendelse. Madkasseordningen har til formål at motivere asylansøgeren til at opfylde de forpligtelser, som den pågældende er pålagt efter udlændingeloven.

Regeringen har løbende vurderet, om madkasseordningen som motivationsfremmende foranstaltning er den mest hensigtsmæssige løsning, eller om samme motivationsfaktor kunne opnås på anden vis.

Efter regeringens opfattelse er det centrale motivationsmæssige element i madkasseordningen, at asylansøgere, der ikke medvirker til at udrejse m.v., ikke kan få udbetalt tøj- og lomme penge, men alene får dækket kostbehovet. Herefter er det efter regeringens opfattelse ikke i sig selv så afgørende, om asylansøgerens kost udleveres i naturalier eller udbetales som kostpenge.

Det vurderes således, at udsigten til ikke at kunne få udbetalt tøj- og lomme penge vil være en tilstrækkelig og hensigtsmæssig motivationsfremmende foranstaltning med henblik på at sikre, at udlændingen medvirker til at udrejse m.v.

En sådan ordning vil være mindre omkostningskrævende end den hidtidige madkasseordning og svarer til ordningen vedrørende kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs haster-proceduren (ÅGH-proceduren), som denne blev ændret pr. 1. oktober 2004.

Der henvises til afsnit 6.

Udlevering af naturalieydelser (f.eks. tøj og hygiejnepakker) til asylansøgere m.fl. i modtagesystemet er ikke i dag reguleret i udlændingeloven, men bygger på en ikke-lovfæstet praksis oparbejdet gennem en årække, som i dag er reguleret i finansloven.

Det foreslås, at adgangen til udlevering af naturalieydelser til asylansøgere m.fl. fremover reguleres i udlændingeloven, og at integrationsministeren herunder bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om udlevering heraf.

Der henvises til afsnit 7.

Regeringen ønsker at styrke oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse samt at præcisere spørgsmålet om betaling for at fremskaffe sådanne oplysninger.

Det foreslås derfor, at Integrationsministeriet kan inddrage foreliggende helbredsoplysninger i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse uden udlændingens samtykke. Lovforslaget indebærer endvidere, at helbredsforhold i sådanne sager som udgangspunkt skal dokumenteres af personer med lægefaglig baggrund, og at udlændinges forpligtelse til selv at betale for udgifter forbundet med at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven præciseres.

Der henvises til afsnit 8.

I en rapport af 8. juli 2004 over et besøg i Danmark den 13.-16. april 2004 har Europarådets menneskerettighedskommissær Alvaro Gil-Robles udtrykt kritik af en række elementer i den danske udlændingelovgivning.

Menneskerettighedskommissæren har med hensyn til Flygtningenævnet bl.a. anført, at nævnets uafhængighed bør sikres.

Der har ikke i praksis været tilfælde, der har givet grund til at rejse spørgsmål om Flygtningenævnets uafhængighed, og integrationsministeren har ikke i praksis søgt at udøve indflydelse på Flygtningenævnets virksomhed. Efter regeringens opfattelse kan det dog ud fra mere principielle overvejelser anses for mest rigtigt, at integrationsministeren afskæres fra den formelle mulighed for at udøve indirekte indflydelse på Flygtningenævnets virksomhed, der følger af kompetencen til at beskikke og genbeskikke nævnsmedlemmer.

For yderligere at understrege nævnets uafhængighed indeholder lovforslaget derfor forslag til ændring af reglerne om nævnsmedlemmers beskikkelsesordning, således at beskikkelseskompetencen flyttes fra integrationsministeren til Flygtningenævnets formandskab (nævnets formand og næstformænd). Endvidere tillægges Den Særlige Klageret kompetence med hensyn til nævnets medlemmer.

Der henvises til afsnit 9.

Menneskerettighedskommissæren har endvidere udtrykt kritik af familiesammenføringsreglerne i den danske udlændingelovgivning.

Det er regeringens opfattelse, at administrationen af udlændingeloven er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, således som denne konvention er forstået og anvendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Den måde, der i udlændingeloven er taget højde for rækkevidden af Danmarks internationale forpligtelser, er i fuld overensstemmelse med dansk retstradition, hvorefter sådanne forhold reguleres i bemærkningerne til loven.

For at undgå misforståelser er regeringen dog indstillet på at imødekomme menneskerettighedskommissærens anbefaling om, at menneskerettighedsbeskyttelsen afspejles mere direkte i lovteksten.

Det foreslås derfor, at det i de relevante bestemmelser i relation til familiesammenføring udtrykkeligt anføres, at der ved afgørelsen af de konkrete sager skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Der henvises til afsnit 10.

Den 8. november 2004 indgik regeringen og Dansk Folkeparti aftale om en række initiativer på udlændingeområdet. Aftalen omfatter blandt andet en udvidelse af repatrieringslovens personkreds.

For i højere grad at give personer, der ønsker at vende permanent tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, mulighed for at modtage økonomisk støtte til at repatriere, foreslås det således at fordoble det formuebeløb, som kommunerne skal se bort fra ved en vurdering af, om en udlænding selv har midler til repatriering, og at nedsætte aldersgrænsen for den personkreds, der kan modtage reintegrationsbistand.

Der henvises til afsnit 11.

Endelig indebærer lovforslaget en række justeringer og ændringer af teknisk karakter.

2. Senere meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse til personer straffet for ulovligt arbejde

Det følger af udlændingeloven, at udlændinge skal have arbejdstilladelse for at kunne arbejde i Danmark. Som udgangspunkt er udlændinge med opholdstilladelse fritaget fra kravet om arbejdstilladelse, og der

kan bl.a. gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn taler herfor.

Udlændingelovens bestemmelser giver mulighed for at regulere udlændinges adgang til det danske arbejdsmarked, og herunder søge adgangen begrænset til områder med særlige beskæftigelsesmæssige behov.

Udlændinge, der arbejder uden fornøden tilladelse, kan straffes med bøde eller fængsel. Strafferammen, der i øjeblikket er bøde eller fængsel indtil 6 måneder, foreslås ved dette lovforslag skærpet til bøde eller fængsel indtil 1 år, jf. afsnit 3 nedenfor og lovforslagets § 1, nr. 29 og 30.

Ulovligt arbejde kan endvidere have den særlige udlændingeretlige konsekvens, at udlændinge, der arbejder uden fornøden tilladelse, bliver udvist med indrejseforbud. Frihedsstraf for ulovligt arbejde kan således medføre udvisning efter den almindelige udvisningsregel i udlændingelovens § 24. Herudover kan en udlænding efter omstændighederne udvises administrativt, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil arbejde her i landet uden tilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1.

Endvidere indebærer betinget eller ubetinget frihedsstraf generelt en vis karenstid med hensyn til muligheden for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det gælder i princippet også frihedsstraf som følge af ulovligt arbejde.

I tilfælde, hvor asylansøgere arbejder ulovligt, vil straf for ulovligt arbejde imidlertid i praksis ofte ikke have nogen reelle udlændingeretlige konsekvenser.

En afgørelse om udvisning af en asylansøger vil ikke blive effektueret, før der er taget endelig stilling til asylsagen, og får den pågældende asyl, bortfalder et meddelt indrejseforbud. Udlændingen får således uanset udvisningen lov til at blive her i landet, og et meddelt indrejseforbud har reelt ingen virkning.

Endvidere har asylansøgers ulovlige arbejde i relation til karenstid med hensyn til muligheden for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse normalt reelt ikke nogen betydning i praksis. Tidsubegrænset opholdstilladelse kan som udgangspunkt opnås efter 7 års ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. Det følger af udlændingelovens § 11 a, stk. 2, at ulovligt arbejde skal have medført en ubetinget frihedsstraf på 60 dage eller derover, før karenstiden overstiger 7 år. Ubetinget frihedsstraf i over 60 dage, men under 6 måneder, giver 8 års karenstid, og ubetinget frihedsstraf i over 6 måneder, men under 1 år, giver karenstid i 10 år. Det vil i praksis være undtagel-

sen, at ulovligt arbejde medfører en frihedsstraf på 60 dage eller derover.

Det er regeringens opfattelse, at væsentlige samfundsmæssige hensyn taler for at føre en konsekvent kurs over for bl.a. udlændinge, som arbejder uden tilladelse. Regeringen har i kampagnen Fairplay fra oktober 2004 sat særlig fokus på bl.a. ulovligt arbejde. Der kan henvises til den række af initiativer, der er omfattet heraf.

I relation til udlændinge er det efter regeringens opfattelse særligt stødende, at personer, der søger asyl her i landet, allerede i asylansøgningsfasen ved ulovligt arbejde modarbejder disse samfundsmæssige hensyn.

Det er derfor regeringens opfattelse, at straf for ulovligt arbejde i alle tilfælde bør medføre en reel karenstid med hensyn til muligheden for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det gælder, uanset om det ulovlige arbejde er straffet med bøde eller frihedsstraf.

Regeringen foreslår derfor, at udlændinge, som er blevet straffet for at arbejde ulovligt her i landet, først kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter en karenstidperiode af 10 års – i gentagelsestilfælde 15 års – varighed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

3. Skærpelse af straffen for ulovligt arbejde

En udlænding, der arbejder uden fornøden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder, jf. udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 3.

Af Rigsadvokatens meddelelse nr. 4/2003 fremgår, at de anbefalede sanktionspåstande i sager om overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 3, er bøde på 400 kr. for den første måned, udlændingen arbejder ulovligt her i landet, og derefter stigende med 150 kr. pr. måned.

Regeringen anser det aktuelle strafniveau for utilstrækkeligt.

Ved lov nr. 428 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af strafniveauet m.v. for ulovlig beskæftigelse af udlændinge) blev strafferammen for ulovlig beskæftigelse af udlændinge fordoblet fra 1 til 2 års fængsel.

Det fremgår af lovens forarbejder (jf. Folketingstidende 2003-2004, tillæg A, s. 7447), at der ved lovændringen er tilsigtet en skærpelse af bødeniveauet i sager, hvor der ikke idømmes frihedsstraf, fra 3.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned til 10.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned. Foreligger der skærpende omstændigheder, er der tilsigtet en skærpelse af bødeniveauet fra 10.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned til

20.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned. Rigsadvokatens vejledende retningslinjer for bødepåstande m.v. i sager om overtrædelse af udlændingelovens § 59 er ved Rigsadvokatens meddelelse nr. 3/2004 af 26. oktober 2004 justeret i overensstemmelse hermed.

Regeringen finder, at der som led i bekæmpelsen af illegal arbejdskraft tilsvarende er behov for en forbolding af strafferammen for ulovligt arbejde. Det er endvidere regeringens opfattelse, at der bør idømmes frihedsstraf, når udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, og når der samtidig er tale om arbejdsforhold af længere varighed (som udgangspunkt over et år), gentagelsestilfælde eller tilfælde af systematisk overtrædelse af reglerne. Endvidere foreslås det, at bødeniveauet, hvor der ikke idømmes frihedsstraf, forhøjes til 1.000 kr. den første måned, udlændingen arbejder ulovligt her i landet, og derefter stigende med 500 kr. pr. måned.

Det foreslås på den baggrund, at udlændingeloven ændres, således at den, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Det foreslås endvidere, at det ved udmålingen af straffen skal betragtes som en skærpende omstændighed, hvis udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 29 og 30.

4. Kriminalisering af bistand til ulovligt arbejde

Efter udlændingelovens § 13, stk. 1, 1. pkt., skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage lønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn, jf. udlændingelovens § 13, stk. 1, 2. pkt.

I udlændingelovens § 14, stk. 1, opregnes en række udlændinge, som er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Det drejer sig bl.a. om statsborgere i de andre nordiske lande, flygtninge, udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens familiesammenføringsbestemmelser samt udlændinge med tidsubærent opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 14, stk. 2, kan ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Regler herom er fastsat i § 33 i bekendtgørelse nr. 581 af 10. juli 2002 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen). Det fremgår

heraf, at bl.a. personale i udenlandske tog og biler i international trafik er fritaget for arbejdstilladelse, og at bl.a. videnskabsmænd, kunstnere, montører og professionelle idrætsudøvere på visse nærmere angivne betingelser er fritaget for arbejdstilladelse for et tidsrum af tre måneder fra indrejsen.

Bortset fra i de anførte tilfælde har udlændinge ikke ret til at arbejde her i landet. Dette har navnlig praktisk betydning for en række udlændinge, der – eksempelvis som turister – opholder sig her i landet enten visumfrit eller i medfør af et visum.

Efter udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 3, straffes den, som opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse, med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 59, stk. 2, at den, der beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3.

Efter udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 2, straffes den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet, med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Ved dom af 13. januar 2003 har Vestre Landsret fastslået, at en udlænding, som er fritaget for krav om visum eller opholder sig her i landet i medfør af et visum, ikke kan anses for at opholde sig ulovligt her i landet, blot fordi den pågældende under opholdet arbejder uden fornøden tilladelse. Den, som forsætligt bistår en udlænding med at opholde sig her i landet, kan således ikke i medfør af udlændingelovens § 59, stk. 5, straffes for forsætlig bistand til ulovligt ophold, selvom den pågældende derved bistår udlændingen med at arbejde her i landet og er bekendt hermed.

Regeringen finder, at personer, der ved at stille husrum til rådighed for en udlænding forsætligt bistår denne med at arbejde ulovligt her i landet, skal kunne straffes på samme måde som personer, der beskæftiger en udlænding uden fornøden tilladelse. Det samme gælder den, der under samme omstændigheder stiller transportmidler til rådighed for en udlænding.

Det foreslås på den baggrund, at udlændingeloven ændres, således at den, der ved at stille husrum og transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet

F. t. 1. vedr. udlændingeloven m.v.

uden fornøden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 31 og 32.

5. Senere tidsubegrænset opholdstilladelse ved idømmelse af ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a

En udlænding, der er dømt for kriminelle forhold, kan først efter udløbet af en vis karenstid (mellem 2 og 15 år alt efter karakteren af den idømte sanktion) opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Idømmes en udlænding ubetinget fængsel i 2 år eller derover for visse nærmere angivne straffelovsovertrædelser, kan den pågældende ikke opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Der henvises til udlændingelovens § 11, stk. 7 og 8, og § 11 a.

De nævnte karenstidsbestemmelser tager højde for frihedsstraf samt sanktioner idømt efter straffelovens §§ 68-70, dvs. de almindelige strafferetlige sanktionsformer.

Ved lov nr. 469 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og lov om social service indførtes mulighed for, at unge under 18 år kan idømmes en ungdomssanktion i form af en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed, jf. straffelovens § 74 a. Loven trådte i kraft den 1. juli 2001.

Efter straffelovens § 74 a kan retten bestemme, at en person, der på gerningstiden ikke var fyldt 18 år, og som har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, skal undergive sig en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed, hvis det må anses for formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 210 af 28. marts 2001 om ændring af straffeloven og lov om social service (Ungdomskriminalitet), at ungdomssanktionen kan anvendes i sager, hvor domstolene ellers ville idømme en ubetinget fængselsstraf i intervallet fra 30 dage op til ca. et år. Det fremgår endvidere af forarbejderne, at det dog ikke vil være udelukket at anvende sanktionen over for unge, der står til en lidt længere ubetinget fængselsstraf, f.eks. på 1 år og seks måneder, hvis ungdomssanktionen anses for mere formålstjenlig end almindelig fængselsstraf.

Regeringen finder, at også ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a bør medføre en vis karenstid med hensyn til muligheden for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås, at karenstiden fastsættes til 2 år efter foranstaltningens ophør. Når karenstiden begrænses til 2 års varighed, skyldes det, at anvendelse af ungdomssanktionen efter forarbejderne til straffelovens

§ 74 a forudsætter, at foranstaltningen må anses for formålstjenlig til at imødekomme den unges særlige behov for behandling, og at det således er en forudsætning for anvendelse af ungdomssanktionen, at den unge efter en individuel vurdering ikke findes uegnet til behandling inden for det sociale system.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

6. Afskaffelse af madkasseordningen og videreførelse af motivationsfremmende foranstaltninger ved en ændring af ydelsessystemet m.v.

6.1. Den gældende ordning

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1, får asylansøgere m.fl., herunder afviste asylansøgere, som udgangspunkt udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes (tvangsmæssigt) af landet.

Udlændinge omfattet af underholdsforpligtelsen har normalt mulighed for at modtage kontante ydelser i form af

- grundydelse (til dækning af udgifter til kost),
- forsørgertillæg for op til to børn (til dækning af udgifter til både barnets kost og tøj m.v. samt lommepege),
- nedsat forsørgertillæg for op til yderligere to børn (til dækning af udgifter til barnets kost) og
- tillægsydelse ved opfyldelse af den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt om undervisning og aktivering m.v. (til dækning af udgifter til tøj m.v. samt lommepege).

Grundydelse udbetales til udlændinge, der ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Grundydelsen i 2005-beløb udgør pr. dag 42,73 kr. for enlige og 33,83 kr. for udlændinge, der her i landet samlever i ægteskab eller samlivsforhold.

Der udbetales endvidere et forsørgertillæg pr. barn under 18 år til udlændinge, der modtager grundydelse eller er indkvarteret på et indkvarteringssted med vederlagsfri bespisningsordning. Der kan højst udbetales fire forsørgertillæg pr. familie. For de to første børn udbetales almindeligt forsørgertillæg, og for de to næste børn udbetales nedsat forsørgertillæg.

Forsørgertillægget i 2005-beløb for udlændinge, der er registreret som asylansøgere og har en ansøgning om asyl i Danmark under behandling (den såkaldte fase 2 eller Registreringsfasen), udgør pr. dag 67,66 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 24,93 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på

et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Forsørgertillægget i 2005-beløb for udlændinge, der befinder sig i den indledende fase, hvor det undersøges, om Danmark er ansvarlig for behandlingen af den indgivne ansøgning (den såkaldte fase 1 eller Dublinfasen), og for udlændinge, der er i udsendelsesposition som følge af endeligt afslag på asyl m.v. eller afgørelse om udsendelse efter Dublin-konventionen (den såkaldte fase 3 eller udsendelsesfasen), udgør pr. dag 49,86 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 7,13 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Nedsat forsørgertillæg i 2005-beløb udgør pr. dag 35,61 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted med vederlagsfri bespisningsordning.

Tillægsydelse udbetales til udlændinge, som har overholdt den med indkvarteringsoperatøren indgåede kontrakt om aktivering og undervisning m.v., jf. udlændingelovens § 42 c. Der udbetales endvidere tillægsydelse til udlændinge, der er uledsagede og under 18 år eller under 18 år og ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Tillægsydelsen i 2005-beløb for asylansøgere i fase 2 (registreringsfasen) udgør pr. dag 24,93 kr., mens tillægsydelsen for udlændinge i fase 1 (Dublinfasen) og fase 3 (udsendelsesfasen) pr. dag udgør 7,13 kr.

Der kan i det hele om de enkelte ydelser henvises til udlændingelovens § 42 b.

Som anført forudsættes grundydelsen og det nedsatte forsørgertillæg, der alene udbetales til udlændinge indkvarteret på indkvarteringssteder uden en vederlagsfri bespisningsordning, at dække udlændingens og dennes børns udgifter til kost. Dagssatsen er den samme, uanset hvilken fase udlændingen befinder sig i.

Forsørgertillægget forudsættes at dække udlændingens udgifter til barnets kost, tøj m.v. og lomme penge. Forsørgertillægget udbetales med forskellig dagsats afhængig af, om udlændingen er indkvarteret på et indkvarteringssted med eller uden en vederlagsfri bespisningsordning, og afhængig af, hvilken fase udlændingen befinder sig i.

Tillægsydelsen – der udbetales, uanset om udlændingen er indkvarteret på et indkvarteringssted med eller uden en vederlagsfri bespisningsordning – forudsættes at dække udlændingens udgifter til tøj m.v. og lomme penge. Tillægsydelsen udbetales med forskellig dagsats afhængig af, hvilken fase udlændingen befinder sig i.

For at hindre misbrug af udlændingelovens tilladelsessystem og med henblik på at motivere udlændingen til en bestemt adfærd kan Udlændingestyrelsen i visse tilfælde beslutte, at udlændingen ikke skal have dækket sine udgifter til underhold i form af kontante ydelser, men alene skal modtage kost og logi i naturaller samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser (madkasseordningen).

Udlændingestyrelsen kan således bestemme, at en udlænding kommer på madkasseordningen, bl.a. hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvis udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, eller hvis udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse, m.v. Der kan henvises til udlændingelovens § 42 a, stk. 9.

Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding kommer på madkasseordningen, hvis udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) og ikke medvirker til sagens oplysning, eller hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker her til. Der kan henvises til udlændingelovens § 42 a, stk. 10.

Udlændingestyrelsen kan dog undlade at anvende madkasseordningen, hvis anvendelsen efter udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen.

Beslutningen om at anvende madkasseordningen over for en udlænding betyder, at den pågældende ikke får udbetalt kontante ydelser, men alene får kost m.v. i form af udlevering af en madkasse og hygiejneartikler m.v. hver 14. dag, logi på et indkvarteringssted for asylansøgere eller lignende og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Børn mellem syv og 18 år, hvis familie er omfattet af madkasseordningen, modtager en supplerende børnepakke hver 14. dag. Familier med børn under syv år omfattes efter gældende praksis ikke af madkasseordningen.

6.2. Regeringens overvejelser og forslag

Efter regeringens opfattelse har madkasseordningen som motivationsfremmende foranstaltning i relation til bl.a. afviste asylansøgere medvirken til udrejse fungeret tilfredsstillende.

Samtidig har regeringen løbende vurderet, om madkasseordningen som motivationsfremmende foranstaltning er den mest hensigtsmæssige løsning, eller

om samme motivationsfaktor kunne opnås på anden vis.

Det er regeringens opfattelse, at udsigten til ikke at kunne få udbetalt lommepenge og tøjpenge er det centrale motivationsmæssige element med henblik på at sikre, at udlændingen medvirker til at udrejse m.v.

Efter regeringens opfattelse er det således ikke i sig selv afgørende, om asylansøgerens kost udleveres i naturalier eller udbetales som kostpenge.

Regeringen foreslår derfor, at madkasserne erstattes af kostpenge.

En sådan ordning vil være mindre omkostningskrævende end den hidtidige madkasseordning og svarer samtidig administrativt til ordningen vedrørende kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs haster-proceduren (ÅGH-proceduren), som denne blev ændret pr. 1. oktober 2004.

Forslaget indebærer, at udlændinge, der ikke medvirker til at udrejse etc., og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, fortsat som udgangspunkt ikke får udbetalt nogen form for kontante ydelser. Endvidere indebærer forslaget, at sådanne udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, som udgangspunkt ikke kan få udbetalt ydelser til dækning af andet end kostudgifter (dvs. grundydelse samt – hvis udlændingen har børn – den del af forsørgertillægget, der angår dækning af udgifter til kost og eventuelt nedsat forsørgertillæg).

I øvrigt videreføres den praksis, der er anlagt ved anvendelsen af madkasseordningen, uændret. Det indebærer bl.a., at Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 9 og 10, kan påklages til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46. Ligeledes opretholdes den nuværende praksis anlagt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 10, nr. 2, hvorefter en afvist asylansøger skal være omfattet af madkasseordningen i fire uger, forinden politiet kan indstille den pågældende til overflytning til et udsendelsescenter.

I praksis har Udlændingestyrelsen ikke anvendt madkasseordningen over for gravide, familier med børn under syv år og personer med kostrelaterede lidelser, herunder diabetes og fødevarerallergi. Baggrunden herfor er, at indholdet i madkassen ikke dækker disse personers særlige behov. Ligeledes har uledsagede mindreårige asylansøgere været undtaget ordningen, ligesom Udlændingestyrelsen i andre helt særlige tilfælde har undladt at anvende ordningen.

For så vidt angår gravide, familier med børn under syv år og personer med kostrelaterede lidelser inde-

bærer forslaget, at disse personer fremover vil være omfattet af den nye ordning. Udbetaling af kontante ydelser vil således give de pågældende mulighed for at tilpasse kosten til eventuelle særlige behov.

Hvis den nye ordning på grund af udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen, kan Udlændingestyrelsen dog fortsat undlade at anvende ordningen. Det vil bl.a. fortsat være tilfældet for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere og personer med visse former for livstruende sygdomme. Der kan også foreligge andre særlige grunde, der bevirker, at ordningen ikke bør finde anvendelse.

Der blev med virkning fra 5. august 2004 indført en ordning med udlevering af supplerende børnepakker til børn over syv år i familier, der har været omfattet af madkasseordningen. En børnepakke indeholder frugt, søde sager, sodavand m.v. Denne ordning videreføres uændret, og der åbnes samtidig op for, at børnepakken vil kunne udleveres til alle børn uanset alder.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16 og 17.

7. Præcisering af adgangen til udlevering af naturalieydelser til asylansøgere m.fl.

Udlevering af naturalieydelser til asylansøgere m.fl. som led i Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse efter udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, er ikke i dag beskrevet i udlændingeloven, men bygger på en ikke-lovfæstet praksis, der er oparbejdet gennem en årrække. Denne praksis har tidligere været beskrevet i anmærkningerne til finansloven.

Fra 2004 fremgår udleveringen af naturalieydelser af finansloven (§ 18.21.02.40 og § 18.21.02.50 og anmærkningerne hertil), ligesom udleveringen er beskrevet i en tekstanmærkning til finansloven (tekstanmærkning nr. 108 til § 18.21.02), der indebærer en præcisering af udmøntningen af underholdsforpligtelsen i forhold til asylansøgere m.fl. i de tilfælde, hvor udmøntningen sker i form af udlevering af naturalieydelser i stedet for eller som supplement til udbetaling af kontante ydelser. Endelig fremgår det af anmærkningen til tekstanmærkningen, at præciseringen vil blive søgt indarbejdet i udlændingeloven ved kommende lovforslag om ændring af udlændingeloven.

På den baggrund foreslås det, at adgangen til at udlevere naturalieydelser til asylansøgere m.fl. fremover reguleres i udlændingeloven.

Regeringen finder i den forbindelse, at den mere detaljerede regulering af adgangen til at udlevere naturalieydelser bør foretages ved administrativt fastsatte forskrifter. Det foreslås derfor, at integrationsministe-

ren i relation til adgangen til at udlevere naturalieydelser til asylansøgere m.fl. bemyndiges til at fastsætte nærmere regler herom, herunder for så vidt angår indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Adgangen til naturalieydelser forudsætter en principiel stillingtagen til, om sådanne ydelser skal kunne udleveres og bør derfor reguleres ved lov, men det nærmere indhold af disse ydelser er detailregulering baseret på en række nærmere bestemte forudsætninger og behov af mere praktisk orienteret karakter, herunder spørgsmål om, hvorvidt asylansøgeren er indkvarteret på et indkvarteringssted med en vederlagsfri bespisningsordning, om asylansøgeren befinder sig i modtagelses- eller udsendelsesfasen, om asylansøgeren er omfattet af madkasseordningen eller den nye ordning, der foreslås indført, etc.

Også lovtekniske hensyn, herunder hensynet til lovstoffets overskuelighed, og at loven indskrænker sig til at angive de centrale regler, taler herfor.

Dette indebærer, at udlændingelovens regulering af naturalieydelser ikke vil have samme detaljeringsgrad som reguleringen af udbetalingen af kontante ydelser. Baggrunden herfor er, at spørgsmålet om størrelsen af kostpenge og andre mere grundlæggende kontante ydelser i relation til en udlændings underhold efter regeringens opfattelse bør være et parlamentarisk anliggende.

Den nævnte bemyndigelse vil blive udmøntet i overensstemmelse med beskrivelsen af adgangen til udlevering af naturalieydelser til asylansøgere m.fl. i finansloven for 2004.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 18.

8. Præcisering af oplysningspligten i udlændingelovens § 40 og styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse m.v.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelsen af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Det følger af princippet i udlændingelovens § 40, at en udlænding, om hvem der verserer en sag hos udlændingemyndighederne, som udgangspunkt selv bærer ansvaret for at tilvejebringe de oplysninger, der er nødvendige for sagens afgørelse. Det kan f.eks. være oplysninger om udlændingens alder, helbred, uddannelses- og erhvervs-mæssig baggrund, familiemæssige relationer og opholdsgrundlag i Danmark.

I relation til denne oplysningspligt finder regeringen for det første, at det bør fremgå udtrykkeligt af be-

stemmelsen, at oplysningspligten også indebærer en forpligtelse for udlændingen til at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Formålet hermed er at forebygge, at der opstår tvivl om, at også personer, der lovligt opholder sig her i landet – i praksis navnlig personer, som ikke i medfør af udlændingelovens § 14 er fritaget for krav om arbejdstilladelse – kan afkræves de oplysninger, som er nødvendige for at vurdere, om den pågældende lovligt udfører arbejde her i landet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

Regeringen finder for det andet, at der er anledning til at styrke oplysningsgrundlaget i sager om helbreds-betinget humanitær opholdstilladelse.

Udlændingelovens bestemmelse om humanitær opholdstilladelse (i dag lovens § 9 b) blev indsat ved lov nr. 323 af 6. juni 1985. Efter bestemmelsens stk. 1 kan der gives opholdstilladelse, når væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen. Ansøgning om helbreds-betinget humanitær opholdstilladelse indgives direkte til Integrationsministeriet og behandles således kun i én instans.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår det bl.a., at der ikke indlægges særlige begrænsninger i bestemmelsen, når det drejer sig om de ganske særlige omstændigheder, som kan begrunde opholdstilladelse. De pågældende hensyn skal dog tale afgørende for, at opholdstilladelse gives, og hermed er det tilkendegivet, at det vil have undtagelsens karakter, at der gives opholdstilladelse.

Det fremgår endvidere bl.a., at de særlige hensyn, som kan begrunde en opholdstilladelse, først og fremmest kan bestå i udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold. Reglen er tiltænkt et snævert anvendelsesområde, og det vil derfor have betydning for vurderingen, med hvilken styrke de enkelte hensyn foreligger, og ikke mindst om de foreligger i kombination.

Efter gældende praksis gives der – i overensstemmelse med det i forarbejderne anførte om bestemmelsens snævre anvendelsesområde – helbreds-betinget humanitær opholdstilladelse til personer, som lider af fysisk eller psykisk sygdom af meget alvorlig karakter, og til personer, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap.

I sager om helbreds-betinget humanitær opholdstilladelse kan der indgå erklæringer fra både læger, psykologer og psykiatere. Integrationsministeriet lægger

som udgangspunkt den faglige vurdering i de nævnte erklæringer uprøvet til grund.

Integrationsministeriet har gennem de senere år oplevet, at omfanget og karakteren af ansøgninger om humanitær opholdstilladelse har udviklet sig på en måde, som ikke afspejler formålet med bestemmelsen.

Det er således blevet reglen snarere end undtagelsen, at udlændinge, der har fået afslag på asyl, ansøger om humanitær opholdstilladelse. Integrationsministeriet forventer i de kommende år at behandle årligt op mod 1.000 sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse.

Endvidere indsender udlændinge, der ansøger om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse, ofte helbreds erklæringer udstedt af personer, der ikke har de faglige forudsætninger for at stille de diagnoser, der anføres til støtte for de pågældende udlændinges ansøgninger.

Regeringen ønsker på den baggrund at styrke oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse.

Det foreslås derfor, at Integrationsministeriet vil kunne indhente foreliggende helbredsoplysninger i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse uden ansøgers samtykke, og at det præciseres, at helbredsforhold som udgangspunkt skal dokumenteres af personer med lægefaglig baggrund.

For så vidt angår de foreliggende helbredsmæssige oplysninger tilbyder Dansk Røde Kors efter aftale med Udlændingestyrelsen samtlige asylansøgere medicinsk modtagelse umiddelbart efter ankomsten til Danmark. Den medicinske modtagelse omfatter bl.a. en indledende helbredsundersøgelse forestået af en sygeplejerske samt efterfølgende visitation til en læge efter behov. Dansk Røde Kors, Asylafdelingen, udarbejder på baggrund af den medicinske modtagelse en journal, der videresendes til det opholdssted, som asylansøgeren udflytter til efter opholdet i modtagecentret.

Herudover sørger indkvarteringsoperatørerne – Dansk Røde Kors, Beredskabsstyrelsen og de kommuner, der driver indkvarteringscentre – efter aftale med Udlændingestyrelsen for, at alle asylansøgere under opholdet her i landet har adgang til sundhedsbehandling ved akut opstået sygdom samt til visse typer ikke-akut sundhedsbehandling. Alle øvrige typer af ikke-akut sundhedsbehandling skal godkendes af Udlændingestyrelsen.

Særligt med hensyn til helbredsoplysninger til brug for sager om humanitær opholdstilladelse indebærer det snævre anvendelsesområde for bestemmelsen i udlændingelovens § 9 b, at det efter Integrationsmini-

steriets opfattelse må antages, at udlændinge i Danmark, der er så syge, at helbredsbetings humanitær opholdstilladelse kan komme på tale, normalt vil have et veldokumenteret sygdomsforløb i det offentlige behandlingssystem.

Integrationsministeriet har erfaret, at udlændinge, der ansøger om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse, ofte undlader at indsende de hos indkvarteringsoperatørerne og Udlændingestyrelsen foreliggende lægefaglige helbredsoplysninger og heller ikke indsender andre erklæringer udarbejdet af personer med lægefaglig baggrund, men i stedet indsender erklæringer fra privatpraktiserende psykologer og andre personer med ikke-lægefaglig baggrund.

Det er som udgangspunkt alene personer med lægefaglig baggrund, der har kompetencen til at stille de diagnoser med hensyn til psykisk sygdom, som kan begrunde meddelelse af helbredsbetings humanitær opholdstilladelse. Psykologer kan have de faglige forudsætninger for at udrede og behandle nogle helbredsforhold og lidelser, herunder traumer, men psykologer har ikke den formelle kompetence til at diagnosticere psykisk sygdom.

Det kan derfor efter Integrationsministeriets opfattelse give anledning til tvivl, om diagnoser med hensyn til psykisk sygdom stillet af psykologer m.v. i tilstrækkeligt omfang giver et retvisende billede af de pågældende udlændinges helbredsforhold.

Det foreslås derfor, at der i udlændingelovens § 9 b tilvejebringes udtrykkelig hjemmel til uden ansøgers samtykke at indhente helbredsoplysninger fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen til brug for sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse.

En sådan bestemmelse vil give Integrationsministeriet mulighed for at tilvejebringe et sammenligningsgrundlag i sager, hvor det kan give anledning til tvivl, om indsendte erklæringer giver et retvisende billede af den pågældende udlændings helbredsforhold.

Bestemmelsen vil således medføre, at Integrationsministeriet har mulighed for at sikre sig, om der hos indkvarteringsoperatørerne eller Udlændingestyrelsen er oplysninger om en udlændings helbredsforhold, som kan have afgørende betydning for udfaldet af sagen, herunder oplysninger der bør føre til, at udlændingen meddeles humanitær opholdstilladelse.

Ansøgning om humanitær opholdstilladelse har alene opsættende virkning med hensyn til en udrejsefrist, hvis ansøgning indgives inden 15 dage efter, at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4. Det er hermed forudsat, at behandlingen af en ansøgning om humanitær op-

holdstilladelse er afsluttet, inden Flygtningenævnet har truffet endelig afgørelse i asylsagen. Den foreslåede hjemmel til at indhente oplysninger uden udlændingens samtykke vil medvirke til at sikre, at denne forudsætning kan efterleves i alle sager.

Integrationsministeriet vil overveje, om der er behov for at tilrettelægge den medicinske modtagelse ved Dansk Røde Kors således, at det skriftlige materiale udarbejdet i forbindelse hermed uden vanskeligheder kan lægges til grund i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse. Integrationsministeriet vil drøfte dette spørgsmål med Dansk Røde Kors og Udlændingestyrelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4.

Regeringen ønsker endvidere at præcisere, at helbredsbetings humanitær opholdstilladelse som udgangspunkt forudsætter, at de relevante helbredsforhold er dokumenteret af personer med lægefaglig baggrund. Erklæringer fra psykologer og andre personer med ikke-lægefaglig baggrund vil derfor navnlig have betydning i det omfang, de supplerer eller udbyder oplysninger om helbredsforhold afgivet af en person med lægefaglig baggrund, men kan ikke i sig selv anvendes som dokumentation for en given diagnose med hensyn til psykisk sygdom. Dette indebærer, at der i nogle sager vil kunne gives afslag på helbredsbetings humanitær opholdstilladelse alene under henvisning til, at helbredsforhold i sagen ikke er dokumenteret af personer med lægefaglig baggrund.

Dette vil efter regeringens opfattelse ikke alene give et mere fagligt forsvarligt grundlag at afgøre sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse på, men vil også indebære, at udlændinge motiveres til i videre omfang at egen drift at indsende foreliggende helbredsoplysninger udarbejdet af personer med lægefaglig baggrund til brug for behandlingen af disse sager.

Regeringen finder endvidere anledning til at præcisere, at udlændinge som udgangspunkt selv afholder eventuelle udgifter forbundet med at fremskaffe de nødvendige oplysninger i en sag. Normalt vil sådanne oplysninger kunne fremskaffes uden besvær og uden udgifter af betydning for den pågældende udlænding. Det kunne være oplysninger om alder, uddannelses- og erhvervmæssig baggrund, familiemæssige relationer og opholdsgrundlag i Danmark.

Særligt med hensyn til helbredsoplysninger til brug for sager om humanitær opholdstilladelse hænger spørgsmålet om betaling sammen med det snævre anvendelsesområde for disse sager. Det vil således som nævnt efter Integrationsministeriets opfattelse normalt være således, at udlændinge i Danmark, der er så

syge, at de opfylder betingelserne for helbredsbetings humanitær opholdstilladelse, vil have et veldokumenteret sygdomsforløb i det offentlige behandlingssystem. Dette vil indebære, at også de nødvendige helbredsoplysninger kan indgå i sagerne, uden at dette medfører besvær eller udgifter af betydning for de pågældende udlændinge.

Folketingets Ombudsmand har over for Integrationsministeriet rejst spørgsmålet om, i hvilket omfang udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., danner fornøden hjemmel til at forpligte udlændinge til at afholde udgifterne til de erklæringer, der indgår i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse.

Efter regeringens opfattelse er området for helbredsbetings humanitær opholdstilladelse præget af, at udlændinge på baggrund af urealistiske forventninger til muligheden for at opnå humanitær opholdstilladelse afholder store udgifter til udarbejdelse af helbredsoplysninger hos psykologer og andre personer med ikke-lægefaglig baggrund, som ikke vil kunne føre til det for udlændingen ønskede resultat.

Dette fører ikke regeringen til den slutning, at det offentlige generelt bør afholde disse udgifter i stedet for udlændingen, men snarere, at udgifterne bør søges begrænset. Den ovenfor nævnte præcisering, hvorefter helbredsbetings humanitær opholdstilladelse som udgangspunkt forudsætter, at de relevante helbredsforhold er dokumenteret af personer med lægefaglig baggrund, vil medvirke hertil.

Herudover vil regeringen i udlændingelovens § 40 indsætte en udtrykkelig bestemmelse om, at myndighederne ikke er forpligtet til at afholde udgifter til erklæringer m.v., som en udlænding har indhentet til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven, medmindre myndighederne forinden har givet skriftligt tilsagn om at betale herfor. Der indsættes i den forbindelse en udtrykkelig bestemmelse om, at spørgsmål om betaling ikke kan påklages.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15 og 20.

9. Præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed

9.1. Den gældende ordning

Flygtningenævnet blev oprettet ved lov nr. 226 af 8. juni 1983.

Flygtningenævnet består i dag af en formand og et af integrationsministeren nærmere fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 1. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene to medlemmer, der beskikkes af integrationsministeren. Et af de to medlemmer skal være medlem af Det Danske Advokatsamfund og beskikkes efter indstil-

ling fra Advokatrådet, jf. § 53, stk. 2. Det andet af de to medlemmer udpeges af integrationsministeren.

Efter udlændingelovens § 53, stk. 7, skal nævnets formand og næstformænd være dommere. Indstilling om, hvilke dommere man vil foreslå beskikket som medlemmer af nævnet afgives af domstolene via Domstolsstyrelsen til Integrationsministeriet.

Der stilles ikke i øvrigt udtrykkelige krav til nævnsmedlemmernes uddannelse eller øvrige kvalifikationer, bortset fra at det må anses som forudsat, at Advokatrådet udpeger medlemmer, som har en vis praktisk erfaring fra advokatvirksomhed. I praksis er de medlemmer, der udpeges af integrationsministeren, juridiske medarbejdere placeret i Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

Flygtningenævnet er et domstolslignende organ, og nævnet kan ikke modtage direktiver fra regeringen eller Folketinget.

Endvidere kan nævnets enkelte medlemmer ikke modtage eller søge instruktion fra hverken den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation, jf. § 53, stk. 2, 3. pkt. Nævsmedlemmerne er således funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og overbevisning.

Selv om nævsmedlemmerne fra Integrationsministeriet som ansatte i ministeriet i øvrigt måtte være underlagt ministerens instruks, kan integrationsministeren således ikke instruere dem i deres egenskab af medlemmer af Flygtningenævnet.

Nævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst fire år, dog således at genbeskikkelse kan finde sted, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. I praksis bliver de enkelte nævsmedlemmer altid genbeskikket, såfremt de ønsker det.

9.2. Ændring i beskikkelsesordningen

I en rapport af 8. juli 2004 over et besøg i Danmark den 13.-16. april 2004 har Europarådets menneskerettighedskommissær Alvaro Gil-Robles bl.a. anført, at Flygtningenævnets uafhængighed bør sikres.

På baggrund af konklusionerne i Alvaro Gil-Robles-rapporten og henset til betydningen af nævnets afgørelser samt den store politiske bevågenhed, dette område har, foreslår regeringen, at der foretages en ændring af reglerne om nævsmedlemmers beskikkelsesordning, således at nævnets uafhængighed bliver yderligere understreget.

Den gældende ordning har ikke i praksis givet grund til at rejse spørgsmål om Flygtningenævnets

uafhængighed, og integrationsministeren har ikke i praksis søgt at udøve indflydelse på Flygtningenævnets virksomhed. Det kan dog ud fra mere principielle overvejelser anses for mest rigtigt, at integrationsministeren afskæres fra den formelle mulighed for at udøve indirekte indflydelse på Flygtningenævnets virksomhed, der følger af kompetencen til at beskikke og genbeskikke nævsmedlemmer.

Regeringen foreslår derfor, at kompetencen til at beskikke formænd, næstformænd og andre nævsmedlemmer overflyttes fra integrationsministeren til Flygtningenævnets formandskab, der hermed bliver selvsupplerende.

Det foreslås, at ordningen opbygges således, at formandskabet ved førstegangsbeskikkelser anmoder Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Dommerne vælger blandt deres egne en formand. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer. Der foreslås ikke fastsat særlige begrænsninger med hensyn til, hvor længe den pågældende kan besidde hvervet som formand.

Beskikkelsesperioden vil som i dag være højst fire år. Som noget nyt foreslås det – for yderligere at markere uafsætteligheden – at medlemmerne har ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmoder om genbeskikkelse, vil medlemmet således blive genbeskikket.

Endvidere foreslår regeringen, at hvervet som nævsmedlem ophører, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Dette kan f.eks. være, at en ansat i Integrationsministeriet fratræder, at en advokat deponerer sin bestalling, eller at en dommer går af. En bestemmelse herom ligger efter regeringens opfattelse i naturlig forlængelse af, at beskikkelse forudsætter en bestemt organisatorisk tilknytning.

Det foreslås endvidere, at medlemmer af Flygtningenævnet herudover kun skal kunne afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Det foreslås, at retsplejelovens regler om Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere skal finde tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 21.

Efter udlændingelovens § 56, stk. 9, fastsætter integrationsministeren Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

Det foreslås, at Flygtningenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Det forudsættes, at det i praksis er Flygtningenævnets formand, der fastsætter forret-

ningsordenen efter drøftelse med formandskabet og koordinationsudvalget, og at forretningsordenen (bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995) vil blive revideret i forbindelse med lovens ikrafttræden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 25.

10. Fremhævelse af hensynet til familiens enhed

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at enhver har ret til respekt for sit familieliv. Bestemmelsen indebærer ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, men at familiesammenføring i særlige tilfælde ikke kan nægtes.

Udlændingelovens regler om familiesammenføring med en ægtefælle, en fast samlever, en registreret partner eller mindreårige børn indeholder dels en række grundbetingelser (krav til parternes alder, krav om fælles bopæl m.v.), dels en række supplerende betingelser (godtgørelse af forsørgelsesevne, boligkrav m.v.). Det er efter loven muligt at gøre undtagelse fra samtlige betingelser for familiesammenføring, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, tilsiger dette.

Grundbetingelserne, f.eks. 24-års-kravet ved ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan fraviges ved, at der gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvorefter der kan gives opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det er i lovforarbejderne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, beskrevet, at bestemmelsen bl.a. skal finde anvendelse i tilfælde, hvor grundbetingelserne for familiesammenføring ikke er opfyldt, og hvor en nægtelse af familiesammenføring konkret måtte være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

I lovens bestemmelser om de supplerende betingelser for familiesammenføring er det udtrykkeligt anført, at der kan ses bort fra betingelsen, såfremt særlige grunde taler imod at kræve betingelsen opfyldt. Det gælder f.eks. tilknytningskravet ved ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. Det er i lovforarbejderne til de enkelte supplerende betingelser beskrevet, at der anses at foreligge særlige grunde, der taler imod at kræve betingelsen opfyldt i tilfælde, hvor en nægtelse af familiesammenføring konkret måtte være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Opholdstilladelse meddeles i disse tilfælde efter den almindelige familiesammenføringsbestemmelse i udlændingelovens 9, stk. 1.

Der henvises for så vidt angår ovennævnte lovforarbejder til lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 (Folketingstidende 2001-2002, tillæg A, s. 3952), lovforslag nr. L 6 af 8. oktober 2003 (Folketingstidende 2003-2004, tillæg A, s. 46) og lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004 (Folketingstidende 2003-2004, tillæg A, s. 6196).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2-4, kan der som udgangspunkt ikke gives opholdstilladelse i en række i bestemmelsen nærmere angivne tilfælde, bl.a. hvor der foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning af udlændingen efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4, jf. § 10, stk. 2, nr. 4. Såfremt særlige grunde imidlertid taler for at give opholdstilladelse, gøres der undtagelse fra bestemmelsens udgangspunkt om afslag. Det er i lovforarbejderne til udlændingelovens § 10 beskrevet, at der for så vidt angår de særlige forhold, der kan føre til, at der på trods af udgangspunktet om afslag på opholdstilladelse alligevel skal gives en opholdstilladelse, henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelser om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af en række nærmere forhold opregnet i bestemmelsens stk. 1. De i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold vedrører bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt, herunder udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, jf. § 26, stk. 1, nr. 4. Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, kan en udlænding udvises efter udlændingelovens § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod. Det er i lovforarbejderne til udlændingelovens § 26, stk. 2, beskrevet, at afvejningsreglen – uanset at det klare udgangspunkt er, at undladelse af udvisning ikke kan finde sted – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8.

Der henvises til lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001 (Folketingstidende 2001-2002, tillæg A, s. 751) og lovforslag nr. L 223 af 31. marts 2004 (Folketingstidende 2003-2004, tillæg A, s. 7717).

I forbindelse med lovforslag om ændringer af adgangen til familiesammenføring, hvor Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan være relevant, har regeringen ud fra det eksisterende retsgrundlag på menneskerettighedsområdet udførligt redegjort for betydningen af relevante konventionsbestemmelser samt domspraksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og de danske domstole.

Det gælder ikke mindst i tilfælde, hvor hensynet til overholdelsen af internationale konventioner i en konkret sag skal føre til, at der meddeles opholdstilladelse til ansøgeren, uanset at en eller flere af lovens almindelige betingelser ikke er opfyldt.

Der henvises navnlig til afsnit 7.6 i lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, afsnit 4 i lovforslag nr. L 6 af 8. oktober 2003, og afsnit 3.5 i lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004.

Europarådets menneskerettighedskommissær Alvaro Gil-Robles er i en rapport af 8. juli 2004 om et besøg i Danmark den 13.-16. april 2004 fremkommet med en række anbefalinger på udlændingeområdet. Menneskerettighedskommissæren har bl.a. anbefalet, at den beskyttelse af familieliv, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, afspejles mere direkte i lovtæksten. Til støtte herfor har kommissæren bl.a. anført, at beskyttelsen af menneskerettighederne er for vigtig til i det store og hele at være overladt til udlændingemyndighedernes skønsmæssige betragtninger i forbindelse med afgørelsen af konkrete sager, men i stedet bør sikres ved klare retsregler.

Det er regeringens opfattelse, at administrationen af udlændingeloven er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, således som denne konvention er forstået og anvendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Den måde, der i udlændingeloven er taget højde for Danmarks internationale forpligtelser, er i fuld overensstemmelse med dansk retstradition, hvorefter sådanne forhold reguleres i bemærkningerne til loven.

For at undgå misforståelser er regeringen imidlertid indstillet på at imødekomme menneskerettighedskommissærens anbefaling om, at menneskerettighedsbeskyttelsen afspejles mere direkte i lovtæksten.

Regeringen foreslår derfor, at det i alle relevante bestemmelser i relation til familiesammenføring udtrykkeligt anføres, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 og 11.

11. Udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven

Repatrieringsloven indeholder regler om udbetaling af hjælp til repatriering og udbetaling af reintegrationsbistand.

Reglerne om hjælp til repatriering har til formål at give udlændinge, der frivilligt ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, mulighed for at modtage økonomisk støtte til tilbagevenden, hvis udlændingen ikke har midler hertil.

Reglerne om reintegrationsbistand har til formål at give ældre og/eller uarbejdsdygtige udlændinge, der ønsker at vende hjem, men som ikke har mulighed herfor på grund af manglende forsørgelsesgrundlag, økonomisk grundlag for at repatriere. Reintegrationsbistand kan ydes til udlændinge, der opfylder en række nærmere fastsatte betingelser, herunder at den pågældende på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 65 år eller opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 55 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet.

Den 8. november 2004 indgik regeringen og Dansk Folkeparti aftale om en række initiativer på udlændingeområdet. Aftalen omfatter blandt andet en udvidelse af repatrieringslovens personkreds.

For i højere grad at give personer, der ønsker at vende permanent tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, mulighed for at modtage økonomisk støtte til at repatriere, foreslås det således, at det formuebeløb, som kommunerne skal se bort fra ved en vurdering af, om udlændingen selv har midler til repatriering, fordobles fra 10.000 kr. til 20.000 kr. for enlige og fra 20.000 kr. til 40.000 kr. for ægtefæller.

Det foreslås endvidere, at aldersgrænsen for den personkreds, der kan modtage reintegrationsbistand, nedsættes fra henholdsvis 65 år til 60 år og fra 55 år til 50 år.

Der henvises til lovforslagets § 3.

12. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner

Det foreslås, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, at madkas-seordningen afskaffes, og at de motivationsfremmende foranstaltninger videreføres ved en ændring af ydelsessystemet, således at adgangen til kontante ydelser til asylansøgere m.fl. i visse nærmere angivne situationer som udgangspunkt afskæres, jf. § 42 a, stk. 9 og 10.

Med de foreslåede ændringer skabes symmetri i forhold til reguleringen af adgangen til kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs haster-proceduren (ÅGH-proceduren). Den nye ordning foreslås at træde i kraft den 1. juli 2005.

Det skønnes, at den nye ordning, baseret på det forventede aktivitetsniveau, jf. FFL2005 i 2005-2008, samlet set vil medføre en besparelse på § 18.21.02. Kontante ydelser på 3,2 mio. kr. i 2005. For 2006-2008 skønnes besparelsen at udgøre henholdsvis 2,4 mio. kr., 1,5 mio. kr. og 1,3 mio. kr.

Den samlede besparelse er sammensat af en skønnet merudgift til børnepakker på ca. 0,9 mio. kr. for 2.

halvår 2005, 1,5 mio. kr. i 2006, 1,3 mio. kr. i 2007 og 1,2 mio. kr. i 2008 og en skønnet mindreudgift i forbindelse med afskaffelsen af madkasseordningen på 4,1 mio. kr. i 2005, 3,9 mio. kr. i 2006, 2,8 mio. kr. i 2007 og 2,5 mio. kr. i 2008. Besparelsen kan henføres til, at værdien af de naturalieydelse, som den omfattede kreds af asylansøgere pt. modtager, er højere end værdien af de kontante ydelser, som asylansøgere fremover vil skulle modtage som følge af lovforslaget. De økonomiske konsekvenser for 2005 indarbejdes på tillægsbevillingsloven for 2005. De fremadrettede konsekvenser indarbejdes på FFL2006.

Forslaget om indhentelse af helbredsoplysninger fra indkvarteringsoperatørerne og Udlændingestyrelsen til brug for behandling af sager om helbredsbetaget humanitær opholdstilladelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, skønnes at indebære merudgifter på i alt 0,4 mio. kr. i 2005 og 0,6 mio. kr. i 2006 og frem i forbindelse med fremfindelse, kopiering og indsendelse af helbredsoplysninger og supplerende lægefaglige oplysninger m.v., som bl.a. ligger til grund for Udlændingestyrelsens vurdering af ansøgte sundhedsydelse m.v. Det er ved dette skøn lagt til grund, at der årligt skal fremsendes helbredsoplysninger i op til 1.000 sager. Merudgiften fordeler sig med 0,2 mio. kr. i 2005 og 0,3 mio. kr. i 2006 og frem til indkvarteringsoperatørerne på § 18.21.03 og 0,2 mio. kr., heraf 0,1 mio. kr. lønsum i 2005, samt 0,3 mio. kr., heraf 0,2 mio. kr. lønsum i 2006, og frem for Udlændingestyrelsen på § 18.11.15. De økonomiske konsekvenser for 2005 indarbejdes på tillægsbevillingsloven for 2005. De fremadrettede konsekvenser indarbejdes på FFL2006.

Forslaget om senere tidsbegrænset opholdstilladelse ved idømmelse af ungdomssanktion, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og forslaget om senere meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse til personer straffet for ulovligt arbejde, jf. § 1, nr. 9, skønnes at indebære en vis merbelastning i forbindelse med sagsbehandlingen. Det skønnes dog, at merudgiften vil være af begrænset omfang.

Udvidelsen af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, jf. lovforslagets § 3, skønnes at indebære merudgifter på 1,0 mio. kr. i 2005-2007 og 1,3 mio. kr. i 2008. Den forventede merudgift forudsættes finansieret ved modgående besparelser på kontanthjælp m.v. De økonomiske konsekvenser er indarbejdet på finanslovsforslaget for 2005, jf. aftale om finansloven mellem regeringen og Dansk Folkeparti.

Forslaget om, at retsplejelovens regler om Den Særlige Klagerets kompetence til dommere tilsvarende skal finde anvendelse på medlemmer af Flygtning-

genævnet, vil kunne medføre en vis merbelastning af Den Særlige Klageret. Merbelastningen skønnes imidlertid at blive af meget begrænset omfang og vil blive holdt inden for domstolens eksisterende bevillingsmæssige rammer.

13. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser.

14. Forholdet til EU-retten

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 2, stk. 4, således at det præciseres, at alle udlændingelovens regler kan fraviges, i det omfang det følger af EU-reglerne, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 1.

Ved Amsterdam-traktaten, der trådte i kraft den 1. maj 1999, blev Schengenreglerne integreret i Den Europæiske Union i form af en protokol knyttet som bilag til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Af protokollens artikel 2 fremgår det, at Schengenreglerne, der nærmere er defineret i et bilag til protokollen, fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er gældende for EU-landene bortset fra Irland og Storbritannien. For Danmarks, Finlands og Sveriges vedkommende følger det dog af artikel 2, stk. 2, at Schengenreglerne først skulle være gældende fra den dato, som Rådet beslutter med enstemmighed blandt Schengenmedlemslandene. Endvidere fremgår det af protokollens artikel 6, at Island og Norge deltager som associeret i gennemførelsen af Schengenreglerne i EU. Den 1. december 2000 traf Rådet afgørelse om en fuldstændig gennemførelse af Schengenreglerne i forhold til Danmark og de øvrige nordiske lande med virkning fra den 25. marts 2001, dog således at reglerne vedrørende Schengeninformationssystemet allerede blev bragt i anvendelse i forhold til de nordiske lande med virkning fra den 1. januar 2001.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 2 a, stk. 1, således at det præciseres, at der ved Schengenkonventionen i udlændingeloven ikke alene forstås konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, men også senere ændringer hertil, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2.

Den 1. maj 2004 blev ti nye lande medlemmer af EU. En række af Schengenreglerne er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, hvorfor de nye EU-medlemsstater må anses for tilsluttet Schengenkonventionen. Nogle

af Schengenkonventionens bestemmelser finder dog ikke anvendelse i de nye EU-medlemsstater, før Rådet har truffet afgørelse herom i forhold til det enkelte land, hvorfor de nye EU-medlemsstater i forhold til en række af udlændingelovens bestemmelser ikke kan betragtes som Schengenlande.

Det foreslås på den baggrund at ændre udlændingelovens § 2 a, stk. 2, således at der tages højde herfor ved definitionen af et Schengenland, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2.

Den foreslåede ændring af § 14, stk. 1, nr. 2, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 10, er en konsekvens af den særlige overgangsordning for arbejdstagere fra de nævnte lande (Aftale af 2. december 2003 mellem Venstre, Konservative, Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne om adgangen til det danske arbejdsmarked efter udvidelsen af EU pr. 1 maj 2004), der er gennemført ved lov nr. 283 af 26. april 2004 og har hjemmel i tiltrædelsestraktaten om EU-udvidelsen, hvorefter artikel 1-6 i forordning (EØF) nr. 1612/68 kan fraviges for så vidt angår arbejdstagere fra de nye østeuropæiske EU-lande. Med den foreslåede ændring præciseres det, at alle statsborgere i de nye østeuropæiske EU-lande – herunder studerende, personer med egne midler og personer, der opholder sig her i landet som turister eller arbejdssøgende – som udgangspunkt skal have en arbejdstilladelse for at kunne arbejde under deres ophold her i landet. Det følger dog af EU-rettens regler, at statsborgere i de nævnte lande uanset den foreslåede ændring i visse tilfælde skal have ret til at arbejde her i landet uden at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 1 og 5. I forbindelse med lovens ikrafttræden vil disse personer blive undtaget fra kravet om arbejdstilladelse ved administrativ regulering.

Forslaget til ændringen af ægteskabslovens § 11 b, jf. herved lovforslagets § 2, nr. 3, er en konsekvens af, at ægtefællesammenførings-sager vedrørende ægtefæller til EU/EØS-statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, ægtefæller til schweiziske statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 samt ægtefæller til estiske, lettiske, litauiske, polske, slovakiske, slovenske, tjekkiske og ungarske statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a normalt afgøres efter EU-rettens regler, og at adgangen for sådanne personer til at indgå ægteskab derfor ikke bør gøres betinget af, at de pågældende afgiver erklæring om kendskab til udlændingelovens ægtefællesammenføringsregler.

15. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været fremsat som lovforslag nr. L 149 af 15. december 2004 om ændring af udlændingeloven, ægteskabsloven og repatrieringsloven (Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, s. 4373). Lovforslag nr. L 149 nåede ikke at blive færdigbehandlet, inden der blev udskrevet valg til Folketinget til afholdelse den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er i alt væsentligt identisk med lovforslag nr. L 149.

Ved breve af 29. november 2004 blev lovforslag nr. L 149 sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Allerød Kommune, Amnesty International, Amtsrådsforeningen, Beredskabsstyrelsen, Beskæftigelsesrådet, Brovst Kommune, Bygge-, Anlægs- og Trækarrellet, Børnerådet, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Handel og Service, Dansk Industri, Dansk Landbrug, Dansk Missionsråd, Dansk Psykolog Forening, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Almindelige Danske Lægeforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Katolske Kirke i Danmark, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Familiestyrelsen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtmand, Foreningen af Statsamtsjurister, Frederiksberg Kommune, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Handel, Transport og Serviceerhvervene, Hanstholm Kommune, HK/Danmark, Håndværksrådet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationsstjeneste, KL, Københavns Byret, Københavns Kommune, Landbrugsraadet, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen »Et barn To forældre«, Landsorganisationen af kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen i Danmark, Mellempolitisk Samvirke, POEM, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre landsret, Red Barnet, Retslægerådet, retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rådet for Etniske Minoriteter, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Socialministeriet, Specialarbejderforbundet i Danmark samt UNHCR.

Ved brev af 14. januar 2005 sendte Integrationsministeriet et kommenteret høringsnotat vedrørende de indkomne hørings svar til Integrationsudvalget (L 149

– Bilag 4). Integrationsministeriet vil drage omsorg for, at høringsnotatet genfremsendes til Integrationsudvalget forud for førstebehandlingen af lovforslaget.

16. *Vurdering af konsekvenser af lovforslaget*

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ja, afskaffelsen af madkasseordningen m.v. skønnes at indebære mindreudgifter for staten på 4,1 mio. kr. i 2005. For 2006-2008 skønnes besparelserne at udgøre henholdsvis 3,9 mio. kr., ca. 2,8 mio. kr. og ca. 2,5 mio. kr.	Ja, den nye ordning skønnes at medføre en merudgift til børnepakkerne på ca. 0,9 mio. kr. for 2. halvår 2005, 1,5 mio. kr. i 2006, 1,3 mio. kr. i 2007 og 1,2 mio. kr. i 2008. Forslaget om indhentelse af helbredsoplysninger skønnes at indebære merudgifter på i alt 0,4 mio. kr. i 2005 og 0,6 mio. kr. i 2006 og frem. Forslaget om ændring af repatrieringsloven skønnes at indebære merudgifter på 1,0 mio. kr. i 2005-2007 og 1,3 mio. kr. i 2008.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej, forslaget om afskaffelse af madkasseordningen og ændringen af ydelsessystemet skønnes ikke at medføre administrative konsekvenser. Udvidelsen af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, skønnes ikke at have administrative konsekvenser.	Ja, der er administrative konsekvenser i forbindelse med forslaget om indhentelse af helbredsoplysninger i form af fremfindelse, kopiering og indsendelse af helbredsoplysninger og supplerende lægefaglige oplysninger m.v.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Forholdet til EU-retten	<p>Det foreslås at ændre udlændingelovens § 2, stk. 4, således at det præciseres, at alle udlændingelovens regler kan fraviges, i det omfang det følger af EU-reglerne, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 1.</p> <p>Det foreslås endvidere at ændre udlændingelovens § 2 a, stk. 1, således at det præciseres, at der ved Schengenkonventionen i udlændingeloven ikke alene forstås konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenafalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, men også senere ændringer hertil, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2.</p> <p>Den 1. maj 2004 blev ti nye lande medlemmer af EU. En række af Schengenreglerne er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, hvorfor de nye EU-medlemsstater må anses for tilsluttet Schengenkonventionen. Nogle af Schengenkonventionens bestemmelser finder dog ikke anvendelse i de nye EU-medlemsstater, før Rådet har truffet afgørelse herom i forhold til det enkelte land, hvorfor de nye EU-medlemsstater i forhold til en række af udlændingelovens bestemmelser ikke kan betragtes som Schengenlande. Det foreslås på den baggrund at ændre udlændingelovens § 2 a, stk. 2, således at der tages højde herfor ved definitionen af et Schengenland, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2.</p> <p>Den foreslåede ændring af § 14, stk. 1, nr. 2, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 10, er en konsekvens af den særlige overgangsordning for arbejdstagere fra de nævnte lande, der er gennemført ved lov nr. 283 af 26. april 2004 og har hjemmel i tiltrædelsestraktaten om EU-udvidelsen, hvorefter artikel 1-6 i forordning (EØF) nr. 1612/68 kan fraviges for så vidt angår arbejdstagere fra de nye østeuropæiske EU-lande. Med den foreslåede ændring præciseres det, at alle statsborgere i de nye østeuropæiske EU-lande – herunder studerende, personer med egne midler og personer, der opholder sig her i landet som turister eller arbejdssøgende – som udgangspunkt skal have en arbejdstilladelse for at kunne arbejde under deres ophold her i landet. Det følger dog af EU-rettens regler, at statsborgere i de nævnte lande uanset den foreslåede ændring i visse tilfælde skal have ret til at arbejde her i landet uden at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 1 og 5. Der vil i forbindelse med lovens ikrafttræden være taget højde herfor ved administrativ regulering.</p>	
	<p>Forslaget til ændringen af ægteskabslovens § 11 b, jf. herved lovforslagets § 2, nr. 3, er en konsekvens af, at ægtefællesammenførings-sager vedrørende ægtefæller til EU/EØS-statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, ægtefæller til schweiziske statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 samt ægtefæller til estiske, lettiske, litauiske, polske, slovakiske, slovenske, tjekke og ungarske statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a normalt afgøres efter EU-rettens regler, og at adgangen for sådanne personer til at indgå ægteskab derfor ikke bør gøres betinget af, at de pågældende afgiver erklæring om kendskab til reglerne i udlændingeloven om ægtefællesammenføring.</p>	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Der er tale om en lovteknisk præcisering af, at ikke alene bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 3-5, men bestemmelserne i hele udlændingeloven kan fraviges, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Til nr. 2

Ved den foreslåede affattelse af § 2 a, stk. 1, præciseres udlændingelovens definition af Schengenkonventionen. Det præciseres således, at der ved Schengenkonventionen i udlændingeloven ikke alene forstås konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, men også senere ændringer hertil. Det drejer sig om Schengenkonventionens artikel 28-38 (kapitel 7), der alene var gældende indtil EF-asykonventionens ikrafttræden, jf. Schengen-eksekutivkomitéens beslutninger af 14. december 1993 og 26. april 1994, og om ændringen af Schengenkonventionens artikel 18 ved Rådsforordning (EF) nr. 1091/2001 af 28. maj 2001 (EFT nr. L 150 af 6. juni 2001, s. 4-5) om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold.

Ved den foreslåede affattelse tages der endvidere højde for eventuelle fremtidige ændringer af Schengenkonventionen i det omfang, sådanne ændringer ikke kræver ændring af andre regler i udlændingeloven.

Den foreslåede affattelse af § 2 a, stk. 2, er en følge af, at ti nye lande – Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn – den 1. maj 2004 blev medlemmer af Den Europæiske Union.

Efter tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 1, er visse af bestemmelserne i Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union ved den protokol, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (Schengenprotokollen), og de retsakter, der bygger derpå eller på anden måde har tilknytning dertil, bindende for og finder anvendelse i de nye medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, dvs. fra den 1. maj 2004.

Efter tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 2, er de bestemmelser i Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union og de retsakter, der bygger derpå eller på anden måde har tilknytning dertil, som ikke er omhandlet i artikel 3, stk. 1, bindende for de nye medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, men finder først anvendelse i en ny medlemsstat, når Rådet har truffet af-

gørelse herom, efter at det i overensstemmelse med de relevante Schengen-evalueringsprocedurer er blevet sikret, at de nødvendige betingelser for gennemførelse af alle de pågældende regler er opfyldt i den nye medlemsstat, og efter høring af Europa-Parlamentet.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 2 a, stk. 2, forstås i udlændingeloven ved et Schengenland et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

Da en række af Schengenreglerne er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, jf. tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 1, må de nye EU-medlemsstater anses for tilsluttet Schengenkonventionen. Nogle af Schengenkonventionens bestemmelser finder imidlertid ikke anvendelse i de nye EU-medlemsstater, før Rådet har truffet afgørelse herom i forhold til det enkelte land, jf. tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 2. Det betyder, at de nye EU-medlemsstater i forhold til en række af udlændingelovens bestemmelser ikke kan betragtes som Schengenlande.

Det foreslås på den baggrund at ændre udlændingelovens § 2 a, stk. 2, således at der tages højde herfor ved definitionen af et Schengenland.

Den foreslåede ændring indebærer, at der ikke gøres undtagelse fra udgangspunktet om at anse de nye EU-medlemsstater for Schengenlande i forhold til de bestemmelser i udlændingeloven, som gennemfører de bestemmelser i Schengenkonventionen, der er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen.

Den foreslåede ændring indebærer dog, at de nye EU-medlemsstater ikke anses for Schengenlande i forhold til udlændingelovens § 38, stk. 1 og 3, uanset at Schengenkonventionens artikel 3 og 6 – som er gennemført i dansk ret ved udlændingelovens § 38, stk. 1 og 3 – er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen.

Efter udlændingelovens § 38, stk. 1, skal ind- og udrejsekontrol ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6. Bestemmelsen vedrører den kontrol, der skal foretages af grænsetrafikken ved de ydre grænser. Efter udlændingelovens § 38, stk. 3, må ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen – medmindre andet er fastsat i medfør af konventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt. – alene finde sted ved de af integrationsministeren godkendte grænseovergangssteder (havne og lufthavne) og alene inden for disses åbningstid.

Baggrunden for forslaget om ikke at anse de nye EU-medlemsstater for Schengenlande i forhold til udlændingelovens § 38, stk. 1 og 3, er, at Schengenkonventionens artikel 2, hvorved grænsekontrollen ophæves ved de indre grænser mellem Schengenlandene, endnu ikke finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater. Det er derfor nødvendigt i forhold til grænsekontrollen fortsat at anse grænserne til de nye EU-medlemsstater som ydre grænser til lande uden for Schengen-samarbejdet.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 2 a, stk. 2, indebærer endvidere, at der gøres undtagelse fra udgangspunktet om at anse de nye EU-medlemsstater for Schengenlande i forhold til de bestemmelser i udlændingeloven, som gennemfører de bestemmelser i Schengenkonventionen, der først finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater, når Rådet har truffet afgørelse herom i forhold til det enkelte land.

Det bemærkes herved, at de bestemmelser i udlændingeloven, der omhandler udlændinge, som er indberettet som uønskede til Schengeninformationssystemet (SIS) – udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, og § 28, stk. 1, nr. 6 – eller dansk indberetning til SIS – udlændingelovens § 58 g – alene omfatter udlændinge, der ikke er statsborgere i et Schengen- eller EU-land. Statsborgere i de nye EU-medlemsstater vil således qua deres medlemskab af EU være undtaget fra disse bestemmelser. Dette gælder, uanset at de nye EU-medlemsstater – som følge af, at de endnu ikke er tilknyttet SIS – ikke anses for Schengenlande i forhold til de nævnte bestemmelser.

Tilsvarende gælder i forhold til udlændingelovens § 19, stk. 4, kapitel 4 a og § 58 f, som omhandler tilfælde, hvor der sker effektivering af andre Schengen- eller EU-landes afgørelser om udsendelse af udlændinge, der ikke er statsborgere i et Schengen- eller EU-land.

Til nr. 3 og 11

Med de foreslåede ændringer af § 9, stk. 3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og 6, stk. 7, 1. pkt., stk. 8, stk. 10 og 11, stk. 13, stk. 16 og stk. 18, 2. pkt., § 9 c, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 10, stk. 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, og § 26, stk. 1, nr. 4, anføres det udtrykkeligt i lovtæksten, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger særlige grunde, der taler imod at kræve de almindelige betingelser for familiesammenføring opfyldt, skal tage hensyn til familiens enhed.

Ændringen af de ovennævnte bestemmelser indebærer ingen ændringer af praksis vedrørende forståelsen af Danmarks internationale forpligtelser, herunder

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

På et enkelt punkt – adgangen til ægtefællesammenføring for herboende personer med flygtninge- eller beskyttelsesstatus eller opholdstilladelse som udsendelseshindret, som efter udrejsen af hjemlandet har giftet sig med en udlænding, og hvor lovens almindelige betingelser for ægtefællesammenføring ikke er opfyldt – har regeringen dog fundet anledning til at tydeliggøre den linje, der skal administreres efter.

Hovedsigtet med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 er at beskytte det allerede etablerede familieliv. Danmark er derfor først og fremmest forpligtet til at beskytte mod adskillelse af familier, der allerede eksisterer som en enhed og således udøver faktisk familieliv her i landet.

I nogle tilfælde kan artikel 8 dog få betydning, selv om en herboende ikke faktisk udøver familieliv her i landet med en udenlandsk ægtefælle. Dette følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom vedrørende en afgørelse om nægtelse af ægtefællesammenføring: Abdulaziz, Cabales og Balkandali 28/5 1985, præmis 60 og 62-63. Sagen vedrørte omfanget af statens forpligtelser til at sikre respekt for familielivet. Den relativt vide skønsmargin for statsmagten i relation til sådanne forpligtelser medførte dog i de konkrete sager afvisning af, at ægtefællesammenføring var påkrævet. Domstolen henviste til, at artikel 8 ikke kan antages at indebære en generel pligt for et land til at respektere ægtefællers valg af, i hvilket land deres familieliv skal finde sted.

Artikel 8 kan ligeledes få betydning på grund af et forudgående samliv af ægteskabsignende karakter inden den herboendes flugt fra hjemlandet, i et tredjeland eller her i landet. Der må ses på varigheden og fastheden af samlivet.

Det er imidlertid væsentligt at understrege, at der vil kunne foreligge et familieliv, uden at dette nødvendigvis aktualiserer en pligt for Danmark til at tillade familiesammenføring efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det afgørende for vurderingen heraf bliver, om der etableres et familieliv med en sådan relation til Danmark, at Danmark er forpligtet til at tillade familiesammenføring efter artikel 8.

Det må f.eks. antages, at Danmark ikke vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring i en situation, hvor parterne ikke har haft personlig kontakt forud for ægteskabets indgåelse, og hvor ægteskabet indgås i forbindelse med et kortvarigt møde mellem parterne – typisk i et tredjeland – hvorefter der indgives ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark. I et så-

dant tilfælde vil der normalt ikke være etableret et familieliv med en sådan relation til Danmark, at Danmark vil være forpligtet til at yde beskyttelse af dette familieliv og give opholdstilladelse med henblik på ægtefællesammenføring i Danmark.

Som eksempel på et tilfælde, hvor der nok kan være etableret et familieliv, men hvor det må antages, at Danmark ikke vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring, kan endvidere nævnes den situation, at to asylansøgere fra hvert sit land indgår ægteskab under opholdet i Danmark. Får de pågældende afslag på asyl, vil der, uanset om de pågældende ikke måtte kunne opnå tilladelse til at leve sammen i et af deres respektive hjemlande, således ikke foreligge en almindelig pligt for Danmark til at give opholdstilladelse med henblik på fortsat udøvelse af familieliv i Danmark.

Ved afgørelsen af, om det må anerkendes, at et ægtepar kan antages at have en ret til ægtefællesammenføring i Danmark, vil følgende kriterier være relevante:

- Samliv på fælles bopæl i Danmark.
- Samliv på fælles bopæl i hjemlandet eller i et tredjeland inden den herboende flygtnings indrejse i Danmark.
- Kontakt mellem ægtefællerne inden den herboendes flugt fra hjemlandet, når samlivet har været udelukket på grund af de omstændigheder, der har ført til den herboende flygtnings flugt fra hjemlandet.
- Børn i ægteskabet, herunder om de har opholdstilladelse i Danmark.
- Ansøgerens lovlige ophold på visum eller med opholdstilladelse her i landet.

Det skal understreges, at disse kriterier indgår i en samlet vurdering af, om der i relation til ophold i Danmark er et krav på beskyttelse af et familieliv mellem ægtefællerne og deres eventuelle børn. Det kan således f.eks. ikke påregnes, at samliv på fælles bopæl af en vis varighed altid vil medføre et krav på opholdstilladelse. Det kan heller ikke i sig selv medføre krav på opholdstilladelse for en ansøgende ægtefælle, at ægtefællerne har fællesbørn.

Det skal videre understreges, at det vil være en betingelse for, at der kan antages at foreligge et krav på opholdstilladelse her i landet, at den herboende flygtning på tidspunktet for sagens behandling (fortsat) må anses for afskåret fra at tage ophold i sit hjemland. Der vil derfor i tilfælde, hvor det måtte vise sig relevant, skulle ske en vurdering heraf ved høring af Udlændingestyrelsens asyldeling.

Endelig skal det understreges, at det i alle sager skal overvejes, om hensynet til overholdelsen af internati-

onale forpligtelser, der beskytter familielivet, i den konkrete sag skal føre til, at der meddeles opholdstilladelse til ansøgeren, uanset at en eller flere af udlændingelovens betingelser ikke er opfyldt.

Den her beskrevne retsopfattelse fremgår af regeringens notat af 22. september 2004 om Europarådets menneskerettighedskommissær Alvaro Gil-Robles' rapport af 8. juli 2004. Notatet er sendt til Folketingets udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik den 22. september 2004 (alm. del – bilag 446).

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 10.

Til nr. 4

Efter den forslåede tilføjelse til udlændingelovens § 9 b, stk. 2, 2. pkt., kan Integrationsministeriet i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse uden ansøgerens samtykke indhente helbredsoplysninger fra indkvarteringsoperatørerne – Dansk Røde Kors, Beredskabsstyrelsen og de kommuner, der driver indkvarteringscentre – og Udlændingestyrelsen.

Det følger af persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, at personfølsomme oplysninger, bl.a. helbredsoplysninger, kan indhentes uden samtykke, hvis dette er nødvendigt for, at et retskrav kan fastlægges. Persondataloven er således ikke til hinder for, at der indhentes helbredsoplysninger i en sag om opholdstilladelse på grundlag af helbredsforhold.

Det følger af forvaltningslovens § 29, at helbredsoplysninger – uden for de tilfælde, hvor ansøgeren har givet samtykke, og hvor det heller ikke følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysninger kan indhentes – i ansøgningssager kan indhentes fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed, når særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningerne ikke indhentes.

Om særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningerne ikke indhentes, beror på en konkret vurdering i hver enkelt sag.

Indkvarteringsoperatørerne er hovedsagelig private organisationer eller selskaber, der udfører opgaver for det offentlige. Det antages, at i sager, hvor der er behov for at indhente oplysninger om en ansøgers rent private forhold fra andre end forvaltningsmyndigheder, vil de hensyn, der ligger bag bestemmelsen i § 29, normalt føre til, at de samme principper bør lægges til grund. Indhentelse af oplysninger fra indkvarteringsoperatører skal således ligeledes vurderes efter forvaltningslovens § 29.

F. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

Den foreslåede tilføjelse til udlændingelovens § 9 b, stk. 2, 2. pkt., gør det muligt for Integrationsministeriet at indhente oplysninger om en ansøgers helbredsoplysninger uden ansøgerens samtykke fra Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, uden at det i hver enkelt sag skal vurderes, om særlige hensyn til ansøgeren klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningerne ikke indhentes.

Bestemmelsen giver Integrationsministeriet mulighed for at tilvejebringe et sammenligningsgrundlag i sager, hvor det kan give anledning til tvivl, om indsendte erklæringer giver et retvisende billede af den pågældende udlændings helbredsforhold.

Integrationsministeriet vil kunne indhente oplysninger om en ansøgers helbredsoplysninger hos samtlige indkvarteringsoperatører, der har været ansvarlige for den pågældende udlændings indkvartering under udlændingens ophold her i landet.

Indkvarteringsoperatørernes oplysninger om ansøgerens helbredsforhold vil typisk omfatte skriftlige oplysninger udarbejdet i forbindelse med sundhedskonsultationer og -behandling. Der kan være tale om materiale udarbejdet i forbindelse med den medicinske modtagelse samt ansøgerens journal. Det afgørende er, om indkvarteringsoperatøren er i besiddelse af oplysningerne, og også de oplysninger, som operatørerne har indhentet eller modtaget fra personer uden for indkvarteringsystemet, er derfor omfattet.

Indkvarteringsoperatørerne sørger efter aftale med Udlændingestyrelsen for, at alle asylansøgere under opholdet her i landet har adgang til sundhedsbehandling ved akut opstået sygdom samt til visse typer ikke-akut sundhedsbehandling. Alle øvrige typer af ikke-akut sundhedsbehandling skal godkendes af Udlændingestyrelsen. Har Udlændingestyrelsen behandlet en ansøgning om godkendelse af en given sundhedsbehandling, vil de akter, der er indgået i styrelsens behandling af sagen, også være omfattet af de oplysninger, som Integrationsministeriet har adgang til i forbindelse med en udlændings ansøgning om humanitær opholdstilladelse.

Til nr. 5

Efter indfødsretslovens § 8 A kan den, der i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Ved lov nr. 311 af 5. maj 2004 om ændring af indfødsretsloven (Ændring af reglerne om erhvervelse af

dansk indfødsret ved erklæring samt indførelse af ny bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret) indførtes en ny bestemmelse i indfødsretslovens § 8 B, hvorefter den, som dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, ved dom kan frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs, jf. § 8 B, stk. 1. Er en person i udlandet straffet for en handling, der efter stk. 1 kan medføre frakendelse af dansk indfødsret, kan indfødsret frakendes i medfør af straffelovens § 11, jf. § 8 B, stk. 2.

Efter indfødsretslovens § 8 C kan en person ikke støtte ret på at have haft dansk indfødsret, når den pågældende er frakendt indfødsretten i medfør af § 8 A eller 8 B. Det gælder dog ikke, i det omfang retsforholdet vedrører tiden før frakendelsen. Indfødsretslovens § 8 C indebærer, at personer, som er frakendt dansk indfødsret, ikke kan påberåbe sig bestemmelser, som giver særlige rettigheder m.v. til tidligere danske statsborgere.

Efter udlændingelovens § 9 d gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret.

Det foreslås, at § 9 d præciseres, således at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at også frakendelse af dansk indfødsret ved dom efter indfødsretslovens § 8 B er til hinder for meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 d. Dette gælder både ved frakendelse efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, og ved frakendelse efter straffelovens § 11, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 2.

Til nr. 6

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af bestemmelsen i udlændingelovens § 9 f om opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.fl. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpende af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.).

Før indsættelsen af § 9 f blev opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.fl. efter praksis meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvorefter

ter der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, skal opholdstilladelse efter stk. 1 være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 6, indebærer, at ansøgning om opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.fl. – som det gjaldt før indsættelsen af § 9 f, hvor denne type opholdstilladelse blev meddelt efter § 9 c, stk. 1 – skal være opnået inden indrejsen, og at ansøgning herom efter indrejsen ikke kan indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Til nr. 7

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 30 og 31.

Til nr. 8

Det foreslås i § 11 a, stk. 6, at også dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, skal være til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

En ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, stk. 1, har en varighed på 2 år, og der kan derfor tidligst meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse fire år efter rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af straffelovens § 74 a, stk. 2, at retten, hvis den person, der er undergivet foranstaltningen, begår ny kriminalitet, i stedet for at idømme straf kan forlænge foranstaltningen med indtil 6 måneder. I sådanne tilfælde vil der ske en tilsvarende udsættelse af det tidspunkt, hvorpå der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a giver mulighed for frihedsberøvelse. En udlænding, der er idømt ungdomssanktion, vil derfor principielt kunne være omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 7, hvorefter også udlændinge, der for visse nærmere angivne straffelovsovertrædelser, der ellers ville have medført ubetinget straf af mindst 2 års fængsel, er idømt anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, ikke kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det er dog i bemærkningerne til straffelovens § 74 a forudsat, at ungdomssanktion ikke idømmes i tilfælde, hvor domstolene ellers ville idømme ubetinget straf af mindst 2 års fængsel. Skulle et forhold, for hvilket der er idømt ungdomssanktion, imidlertid tillige være omfattet af udlændingelovens

§ 11, stk. 7, er det karenstiden efter den foreslåede særlige bestemmelse om ungdomssanktion, der gælder.

Til nr. 9

Det foreslås i § 11 b, at straf for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 2, om ulovligt arbejde er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde. Det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

Bestemmelsen omfatter både tilfælde, hvor udlændingen er straffet ved dom, og tilfælde, hvor den pågældende er straffet med en administrativt udstedt bøde.

Er udlændingen idømt frihedsstraf for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 2, og for en eller flere andre overtrædelser, vil det være en forudsætning for at regne karenstiden fra løsladelsestidspunktet eller tidspunktet for prøvetidens udløb, at den del af sanktionen, som kan henføres til overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 2, ikke kan anses for uvæsentlig i forhold til den samlede straf. I modsat fald regnes karenstiden fra tidspunktet for domsafsigelsen. Udlændingemyndighederne vil i tvivlstilfælde skulle foretage en høring af anklagemyndigheden, dvs. de stedlige politimestre (i København politidirektøren), med henblik på en vurdering heraf.

Der indtræder ikke nogen karenperiode ved strafbortfald.

Karenperioden bliver alene bestemmende for udfaldet af en sag om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis den fortsat løber på afgørelsestidspunktet. Udløber karenperioden under sagens behandling, kan der således ikke meddeles afslag på en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse alene med den begrundelse, at karenperioden ikke var udløbet på ansøgningstidspunktet. Der vil omvendt ikke bestå nogen pligt for udlændingemyndighederne til at stille behandlingen af en ansøgning i bero, blot fordi karenperiodens udløb måtte være nært forestående. Der kan således meddeles afslag på en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til karenperioden helt frem til dennes udløb. Udlændingemyndighederne vil i tilknytning til afslaget på ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse – dog kun hvis udlændingens tidsbegrænsede opholdstilladelse samtidig hermed forlænges – vejlede ansøgeren om muligheden for at indgive ny ansøgning om tidsube-

grænset opholdstilladelse efter karenperiodens udløb, hvis dette tidspunkt på afgørelsestidspunktet er nært forestående.

Konstateringen af, om en udlænding er dømt for ulovligt arbejde baseres først og fremmest på oplysninger fra Det Centrale Kriminalregister. Udlændingestyrelsen indhenter allerede i dag en fuldstændig udskrift fra Kriminalregistret til brug for behandlingen af sager om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11 i bekendtgørelse nr. 1065 af 17. december 1999 om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. Af udskriften vil bl.a. fremgå eventuelle domme for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 2, i det omfang der er tale om frihedsstraf eller bøde over 1.000 kr., og dommen er afsagt, prøvetiden udløbet eller straffen afsonet inden for de seneste 10 år.

Særligt for så vidt angår asylansøgere bemærkes det, at det på nuværende tidspunkt fremgår af Udlændingestyrelsens Asylvejledning, der udleveres til personer, der søger asyl her i landet, at asylansøgere ikke må tage arbejde i Danmark uden en opholds- og arbejdstilladelse, at asylansøgere, der begår kriminalitet (f.eks. berigelseskriminalitet), kan overflyttes til et andet center, og at flygtninge ved dom kan udvises af Danmark i visse nærmere angivne tilfælde.

Det forudsættes, at asylvejledningen ved førstkomende revision ændres, således at det udtrykkeligt fremgår, at udlændinge, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse, kan straffes efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 2, og udvises med indrejseforbud i op til 5 år, jf. udlændingelovens kapitel 4 om udvisning, og at udlændinge, der straffes for ulovligt arbejde, først vil kunne opnå tidsbegrænset opholdstilladelse efter udløbet af en karenstid på 10 år, i gentagelsestilfælde 15 år.

Til nr. 10

Efter udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, er udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens §§ 2 og 6, dog ikke statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Med den foreslåede ændring af § 14, stk. 1, nr. 2, præciseres det, at alle statsborgere i de nævnte lande – herunder studerende, personer med egne midler og personer, der opholder sig her i landet som turister eller arbejdssøgende – som udgangspunkt skal have en arbejdstilladelse for at kunne arbejde under deres ophold her i landet.

Det følger dog af EU-rettens regler, at statsborgere i de nævnte lande uanset den foreslåede ændring af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, i visse tilfælde skal have ret til at arbejde her i landet uden at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 1 og 5, f.eks. hvis de pågældende etablerer selvstændig virksomhed her i landet. Der vil i forbindelse med lovens ikrafttræden være taget højde herfor ved administrativ regulering, jf. udlændingelovens § 14, stk. 2, hvorefter integrationsministeren kan bestemme, at andre udlændinge end de i § 14, stk. 1, nævnte er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Til nr. 12

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af § 22, nr. 7, om udvisning af en udlænding, der idømmes ubetinget frihedsstraf efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 429 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven (Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børnebortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs-hasteproceduren m.v.).

Den foreslåede ændring indebærer, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 7, meddeles for mindst 5 år. Tilsvarende gælder i forbindelse med udvisning efter de øvrige bestemmelser om udvidet adgang til udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 4-6.

Til nr. 13

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 14

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Bestemmelsen er hermed præciseret, så det udtrykkeligt fremgår, at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende arbejder lovligt her i landet.

Til nr. 15

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige for bedømmelsen af, om en tilladelse i henhold til

udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 40, stk. 2, præciseres det, at udgifter, som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, alene kan kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom. Udlændingemyndighederne kan som hidtil påtage sig at afholde udgifter, som udlændingen normalt selv skal dække, og bestemmelsen afskærer ikke myndighederne fra i særlige tilfælde at betale i videre omfang, end der er givet skriftligt tilsagn om.

Bestemmelsen indebærer, at udlændingemyndighedernes skriftlige tilsagn skal indeholde en klar og utvetydig tilkendegivelse om, at udlændingemyndighederne påtager sig at betale for at tilvejebringe givne oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven. Det forhold, at udlændingemyndighederne i en sag om opholdstilladelse anmoder en ansøger om yderligere oplysninger, enten generelt eller vedrørende specifikke forhold, indebærer således ikke, at udlændingemyndighederne herved påtager sig at afholde de udgifter, som er forbundet med at tilvejebringe oplysningerne.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at også en udlænding, der ansøger om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, som hidtil selv skal afholde de udgifter, som er forbundet med at tilvejebringe dokumentation for den pågældendes helbredsforhold. Dette gælder både de udgifter, der er forbundet med, at udlændingen rekvirerer og indsender allerede foreliggende helbredsoplysninger, og de udgifter, der er forbundet med, at udlændingen får udarbejdet nye erklæringer vedrørende den pågældendes helbredsforhold.

Bestemmelsen berører ikke retten til sundhedsydelser efter lovgivningen i øvrigt, herunder ret til sygehusbehandling m.v., jf. bekendtgørelse nr. 564 af 20. juni 2003 om ret til sygehusbehandling og fødsels-hjælp m.v., og asylansøgers ret til at få udgifterne til nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1.

Til nr. 16

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 9, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at asylansøgere m.fl. ikke får udbetalt kontante ydelser (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9), når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted med vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene

får udbetalt grundydelse (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1 og 2), forsørgertillæg (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 3 og 7) og nedsat forsørgertillæg (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 6 og 7), når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden vederlagsfri bospisningsordning, hvis

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt., eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i udlændingelovens § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. udlændingelovens § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Udlændingestyrelsen kan således bl.a. bestemme, at asylansøgere m.fl., som eksempelvis uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt, alene vil kunne modtage kontante ydelser i forbindelse med dækning af udgifter til kost.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 10, skal Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at asylansøgere m.fl. ikke får udbetalt kontante ydelser (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9), når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted med vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1 og 2), forsørgertillæg (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 3 og 7) og nedsat forsørgertillæg (jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 6 og 7), når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden vederlagsfri bospisningsordning, hvis

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller

- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt.

Udlændingestyrelsen skal således bl.a. bestemme, at asylansøgere m.fl., som indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) og ikke medvirker til sagens oplysning, eller som ikke medvirker til at udrejse, alene vil kunne modtage kontante ydelser i forbindelse med dækning af udgifter til kost, medmindre særlige grunde taler derimod.

De foreslåede bestemmelser i § 42 a, stk. 9 og 10, indebærer, at madkasserne erstattes af kostpenge.

Det bemærkes, at der ved Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 42 a, stk. 9 og 10, alene tages stilling til, hvilke ydelser der skal udbetales, og ikke hvor den pågældende skal tage ophold.

Udlændingestyrelsens beslutning om at anvende den nye ordning, jf. de foreslåede bestemmelser i § 42 a, stk. 9 og 10, skal foretages i overensstemmelse med gældende praksis efter madkasseordningen.

Det indebærer bl.a., at Udlændingestyrelsens afgørelser om motivationsfremmende foranstaltninger i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 9 og 10, kan påklages til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46. Ligeledes opretholdes den nuværende ordning anlagt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 10, nr. 2, hvorefter en afvist asylansøger skal være omfattet af ordningen i fire uger, forinden politiet kan indstille den pågældende til overflytning til et udsendelsescenter.

Udlændingestyrelsen kan fortsat efter en konkret vurdering undlade at anvende den nye ordning, hvis anvendelsen heraf efter udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen, f.eks. hvis udlændingen er alvorligt svækket som følge af en livstruende sygdom, eller hvis der er tale om en uledsaget mindreårig asylansøger. Der kan også foreligge andre særlige grunde, der bevirker, at ordningen ikke bør finde anvendelse.

Til forskel fra hidtidig gældende praksis vil det forhold, at en udlænding har børn under den undervisningspligtige alder (dvs. under syv år), er gravid eller lider af kostrelaterede lidelser, efter den nye ordning ikke i sig selv bevirke, at udlændingen skal undtages fra ordningen, eftersom den pågældende får udbetalt grundydelse og således har mulighed for at selv at sammensætte sin og/eller familiens kost, så længe den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning. En anvendelse af den nye ordning kan således ikke siges at vir-

ke særligt belastende for sådanne udlændinge alene med henvisning til, at udlændingen har børn under den undervisningspligtige alder eller er gravid. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.

Hertil kommer, at ordningen indført pr. 5. august 2004 med udlevering af supplerende børnepakker til børn mellem syv og 18 år i familier, der har været omfattet af madkasseordningen, videreføres, dog således at alle børn i familier, der omfattes af den nye ordning, jf. de foreslåede bestemmelser i § 42 a, stk. 9 og 10, kan få udleveret en børnepakke hver 14. dag. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.

Til nr. 17

Det foreslås i § 42 a, stk. 12, 1. pkt., at forsørgertilægget for udlændinge omfattet af de foreslåede bestemmelser i § 42 a, stk. 9 og 10, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 16, der er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning, udgør 42,73 kr. pr. dag.

Endvidere foreslås det i § 42 a, stk. 12, 2. pkt., at det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Til nr. 18

Udlændinge, der opholder sig her i landet som asylansøgere, får som udgangspunkt udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller den pågældende udrejser eller udsendes. Det samme gælder som udgangspunkt for andre udlændinge, der ikke efter udlændingelovens regler har ret til at opholde sig her i landet, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen.

I praksis får asylansøgere m.fl. ved ankomsten til modtagelsessystemet udleveret naturalieydelser i form af tøj, hygiejnepakker m.v., ligesom der til visse asylansøgere udleveres baby- og børnetøjpakker, medmindre Udlændingestyrelsen konkret træffer anden bestemmelse efter udlændingelovens regler herom. Adgangen til udlevering af naturalieydelser er ikke i dag beskrevet i udlændingeloven, men fremgår af de årlige finanslove. Der henvises herved til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 7.

Det foreslås i § 42 b, stk. 13, 1. pkt., at en udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af

tøj- og hygiejnepakker, når den pågældende har særligt behov herfor.

Endvidere foreslås det i § 42 b stk. 13, 2. pkt., at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til, indholdet og omfanget af naturalieydelse.

Forslaget indebærer, at adgangen til udlevering af naturalieydelse til asylansøgere m.fl., der er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, udtrykkeligt fremgår af udlændingeloven. Det er en betingelse for udlevering af naturalieydelse til asylansøgere m.fl., at den pågældende har særligt behov herfor. I den forbindelse fastslås det i forslaget, at integrationsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelse. En beskrivelse af de tilfælde, hvor asylansøgeren har særligt behov for naturalieydelse, vil blive foretaget i overensstemmelse med beskrivelsen af adgangen til udlevering af naturalieydelse til asylansøgere m.fl. i finansloven for 2005, jf. herved § 18.21.02.40 og § 18.21.02.50 og anmærkningerne hertil samt tekstanmærkning nr. 108 til § 18.21.02.

Der vil således i medfør heraf blive fastsat nærmere regler om udlevering af tøj- og hygiejnepakker til nyregistrerede asylansøgere og om hygiejnepakker til asylansøgere, der er indkvarteret på et indkvarteringssted med en vederlagsfri bospisningsordning. Endvidere vil der blive fastsat nærmere regler om udlevering af babytøjpakker til asylansøgere, der føder et barn efter indrejsen her i landet, og om børnetøjpakker til børn, når forsøgeren i mere end seks måneder har befundet sig i udsendelsesfasen og/eller været omfattet af den nye ordning efter de foreslåede bestemmelser i § 42 a, stk. 9 og 10. Endelig vil der blive fastsat nærmere regler om udlevering af børnepakker til børn, hvis forældre er omfattet af den nye ordning.

Til nr. 19

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 20

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 40, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, kan udgifter, som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 3, kan Udlændingestyrelsens beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af

en sag efter udlændingelovens § 40, stk. 2, ikke pålægges. Begrundelsen herfor er, at spørgsmål i relation til tilvejebringelse af oplysninger ikke af rekursinstansen bør vurderes uafhængigt af selve den afgørelse, spørgsmålet knytter sig til.

Bestemmelsen indebærer, at Udlændingestyrelsens beslutning om betaling af udgifter forbundet med at fremskaffe en given oplysning eller afgørelse af, om styrelsen har givet tilsagn til at betale sådanne udgifter, ikke kan pålægges til hverken Integrationsministeriet eller Flygtningenævnet.

Udlændingestyrelsens beslutning omfatter både tilfælde, hvor styrelsen har givet afslag på at betale en udgift forbundet med at fremskaffe en oplysning og styrelsens fastsættelse af et givent beløb.

Til nr. 21

Stk. 1 indeholder de grundlæggende regler om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed. 1. og 2. pkt. viderefører de gældende regler i udlændingelovens § 53, stk. 1, og stk. 2, 3. pkt., hvori mod 3. pkt. er nyt 3. pkt. fastslår, at retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse på Flygtningenævnets medlemmer.

Henvisningen til retsplejelovens § 49 indebærer, at reglerne heri om Den Særlige Klagerets behandling af klager over utilbørligt eller usømmeligt forhold fra en dommers side under udøvelsen af dennes embedsvirksomhed finder tilsvarende anvendelse på klager over utilbørligt eller usømmeligt forhold fra et medlem af Flygtningenævnets side under udøvelsen af hvervet som medlem af Flygtningenævnet. Findes klagen begrundet, kan Den Særlige Klageret udtale sin misbilligelse eller pålægge medlemmet en bøde. Er forholdet af graverende karakter, eller er medlemmet tidligere blevet dømt ved klageretten, kan medlemmet afsættes.

Henvisningen til retsplejelovens § 49 a indebærer, at reglerne heri om Den Særlige Klagerets kompetence til at afgøre sager om afsættelse af en dommer mod dennes ønske på grund af vedvarende åndelig eller legemlig sygdom finder tilsvarende anvendelse på afsættelse af et medlem af Flygtningenævnet mod medlemmets ønske på grund af vedvarende åndelig eller legemlig sygdom.

Henvisningen til retsplejelovens § 50 indebærer, at reglerne heri om suspension af en dommer efter beslutning af Den Særlige Klageret finder tilsvarende anvendelse på suspension af et medlem af Flygtningenævnet.

Stk. 2 lovfæster hidtidig praksis med hensyn til Flygtningenævnets sammensætning. Det fastslås udtrykkeligt i loven, at formanden skal være landsdom-

mer eller højesteretsdommer, og at næstformændene skal være dommere, jf. 1. pkt. Endvidere fastslås det udtrykkeligt i loven, at de medlemmer af Flygtninge-nævnet, som ikke er dommere eller advokater, skal gøre tjeneste i Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtninge-nævnets sekretariat, jf. 2. pkt. I overensstemmelse med den gældende regel i udlændingelovens § 53, stk. 1, foreslås det, at integrationsministeren fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer, jf. 3. pkt.

Efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7, beskikkes Flygtninge-nævnets medlemmer af integrationsministeren. Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 3, 1. pkt.*, flyttes kompetencen til at beskikke nævnsmedlemmer fra integrationsministeren til Flygtninge-nævnets formandskab (formand og næstformænd), således at nævnet bliver selvsupplerende. Endvidere præciseres det i 2. pkt., hvem der er den indstillende myndighed for de forskellige nævnsmedlemmer. Flygtninge-nævnets formandskab skal således beskikke nævnsmedlemmer efter indstilling fra henholdsvis Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og integrationsministeren. Indstillingerne skal følges af Flygtninge-nævnets formandskab.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 7, beskikkes nævnsmedlemmer for en periode på højst fire år, hvorefter der kan ske genbeskikkelse.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* er der ikke ændret på beskikkelsesperioden, der således fortsat højst kan udgøre 4 år.

Det foreslås, at genbeskikkelse sker efter anmodning herom fra det enkelte nævnsmedlem, og at genbeskikkelse sker automatisk, når det enkelte medlem ønsker det, jf. 2. pkt. De myndigheder eller organisationer, der indstiller medlemmerne ved førstegangsbeskikkelse, vil således ikke have indflydelse på, hvilke medlemmer der genbeskikkes. Genbeskikkes Flygtninge-nævnets formand, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Det foreslås i 3. pkt., at Flygtninge-nævnets medlemmer kun kan afsættes ved dom. Forslaget har sammenhæng med forslaget om at give Den Særlige Klageret kompetence i forhold til Flygtninge-nævnets medlemmer, jf. ovenfor.

Ud over ved afsættelse kan hvervet som medlem af Flygtninge-nævnet ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, eller ved, at medlemmet afgår ved døden.

Endvidere ophører hvervet som medlem af Flygtninge-nævnet automatisk, hvis betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt, jf. 4.

pkt. En dommers hverv som medlem af Flygtninge-nævnet ophører, hvis den pågældende ophører med at være dommer. En advokats hverv som medlem af Flygtninge-nævnet ophører, hvis den pågældende ophører med at være advokat, herunder hvis den pågældende deponerer sin advokatbeskikkelse i Justitsministeriet i medfør af retsplejelovens § 141. Et medlem, der gør tjeneste i Integrationsministeriets departement, udtræder af Flygtninge-nævnet, hvis medlemmet ophører med at gøre tjeneste i Integrationsministeriets departement, eller hvis den pågældende bliver tjenstgørende i Flygtninge-nævnets sekretariat.

Endelig foreslås det lovfæstet, at beskikkelsen i alle tilfælde ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år, jf. 5. pkt. Samme aldersgrænse gælder for dommere efter tjenestemandslovens § 29.

I dag udpeges Flygtninge-nævnets formand af integrationsministeren. I praksis sker udpegningen efter indstilling fra Domstolsstyrelsen efter høring af landsretterne.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 5* vælger Flygtninge-nævnets dommermedlemmer efter beskikkelsen en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere. Formanden vælges uden særlige tidsbegrænsninger og fortsætter således som formand, indtil den pågældendes hverv af Flygtninge-nævnet ophører, eller indtil den pågældende efter eget ønske fratræder som formand. Som nævnt foreslås det, at ethvert medlem, herunder formanden, skal have ret til genbeskikkelse, og formanden vil derfor kunne fortsætte som formand uden særlig tidsbegrænsning, indtil vedkommende ikke længere er landsdommer eller højesteretsdommer.

Stk. 6 angår Flygtninge-nævnets sammensætning i den enkelte sag. I overensstemmelse med den gældende regel i udlændingelovens § 53, stk. 2, foreslås det, at der ved Flygtninge-nævnets behandling af en sag skal medvirke en dommer, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Integrationsministeriets departement.

Stk. 7 om Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg viderefører uændret den gældende regel i udlændingelovens § 53, stk. 3, og *stk. 8-10* om sager, som formanden eller en næstformand kan behandle alene, viderefører uændret de gældende regler i udlændingelovens § 53, stk. 4-6.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 11*, hvorefter Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtninge-nævnet, svarer til den gældende bestemmelse i § 9 i Flygtninge-nævnets forretningsorden (bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995).

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, *stk. 6*. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsuplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 9.

Til nr. 22, 23 og 24.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 21.

Til nr. 25

Efter foreslåede bestemmelse i § 56, *stk. 9*, fastsætter Flygtningenævnet selv sin forretningsorden. Det er forudsat, at forretningsordenen fastsættes af formanden efter drøftelse med nævnets formandskab og koordinationsudvalg.

Forretningsordenen skal som i dag indeholde bestemmelser om nævnets sammensætning, nævnets kompetence, formandens kompetence til at tilrettelægge nævnets arbejde og fastlægge mødedagene, retningslinjer for nævnet, nævnets koordinationsudvalg, nævnets sekretariat, nævnets behandling af sager, herunder sagernes forberedelse samt sagernes afgørelser m.v.

Forretningsordenen skal – som følge af asylsagers generelt fortlørlige karakter – som i dag endvidere indeholde bestemmelser om, at nævnets møder ikke er offentlige samt afgrænse, hvem der kan møde i en sag (asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen).

Herudover er det forudsat, at forretningsordenen vil indeholde regler om valg af formand.

Til nr. 26 og 27

Ændringerne er redaktionelle.

Ved kongelig resolution af 2. august 2004 er det besluttet at oprette et Ministerium for Familie- og Forbrugeranliggender, således at der til dette ministerium er overført sager fra bl.a. Justitsministeriet. Der er tale om de under det tidligere Civilretsdirektorat hørende sagsområder med undtagelse af tilsyn med fonde m.v. samt fri proces.

De foreslåede ændringer indebærer, at myndighedsbetegnelsen i § 56 a, stk. 4 og 5, bringes i overensstemmelse hermed.

Til nr. 28

Ændringen er lovteknisk.

Til nr. 29 og 30

Efter udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 3, straffes den udlænding, som opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse, med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Det foreslås, at bestemmelsen opdeles i to bestemmelser.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 1, nr. 3, straffes den udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Bestemmelsen forudsættes anvendt i overensstemmelse med gældende praksis.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 2, straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse, med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Det foreslås i den forbindelse, at bødeniveauet, hvor der ikke idømmes frihedsstraf, fastsættes til 1.000 kr. den første måned, udlændingen arbejder ulovligt her i landet, og derefter stigende med 500 kr. pr. måned.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 3, skal det ved straffens udmåling efter stk. 2 betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

For så vidt angår gentagelsestilfælde finder de almindelige regler om gentagelsesvirkning i straffelovens 10. kapitel anvendelse.

Det forudsættes, at der i sager om ulovligt arbejde, hvor udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, og hvor der samtidig er tale om grove overtrædelser af enten længerevarende karakter, tilbagevendende karakter eller organiseret karakter som udgangspunkt idømmes fængselsstraf.

Til nr. 31

Efter den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 7, nr. 6, straffes den, der ved at stille husrum og transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Bestemmelsen må antages navnlig at få praktisk betydning for personer, der ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for udlændinge, der opholder sig her i landet enten visumfrit eller i medfør af et visum, forsætligt bistår de pågældende med at udøve selvstændig virksomhed eller lønnet beskæftigelse i strid med udlændingelovens regler herom. Husrum omfatter ethvert sted anvendt til beboelse, herunder også eksempelvis skure, telte og campingvogne.

Der skal være forsæt til at yde bistand til arbejde, som udlændingen udfører uden fornøden tilladelse. Alene det forehold, at den pågældende har forsæt til at bistå udlændingen med at opholde sig her i landet, er ikke strafbart efter bestemmelsen.

Til nr. 32

Det foreslås i § 59, stk. 9, at det ved straffens udmåling efter den ved lovforslagets § 1, nr. 31, foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 7, nr. 6, skal betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold, der kan henføres under bestemmelsen.

For så vidt angår gentagelsestilfælde finder de almindelige regler om gentagelsesvirkning i straffelovens 10. kapitel anvendelse.

Det forudsættes, at der i sager om forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet, hvor der er særlig skærpende omstændigheder – dvs. hvor bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller hvor der ved samme dom dømmes for flere forhold vedrørende forsætlig bistand til ulovligt arbejdende udlændinges ophold her i landet – som udgangspunkt idømmes fængselsstraf.

Til § 2

Til nr. 1 og 2

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af § 1, nr. 6 og 20, i lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af

udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpe af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.).

Ved den nævnte lovændring blev udlændingelovens § 9 f om betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.fl. indført. Sådanne udlændinge blev tidligere meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som er omfattet af de gældende bestemmelser i ægteskabslovens § 11 a, stk. 1, og § 11 b.

Ved den nævnte lovændring indførtes endvidere udlændingelovens § 9, stk. 10 og 11, om karenperiode ved ægtefællesammenføring i tilfælde, hvor den herboende er dømt for vold m.v. mod tidligere ægtefæller/samlevere eller mindreårige børn.

Efter ægteskabslovens § 11 b er indgåelse af ægteskab i visse tilfælde betinget af, at parterne erklærer at være bekendt med udlændingelovens betingelser for ægtefællesammenføring i § 9, stk. 3-9.

Den foreslåede ændring af § 11 b indebærer, at indgåelse af ægteskab også er betinget af, at parterne erklærer at være bekendt med bestemmelserne i udlændingelovens § 9, stk. 10 og 11.

Til nr. 3

Ægtefællesammenføringsager vedrørende ægtefæller til EU/EØS-statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, ægtefæller til schweiziske statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 samt ægtefæller til estiske, lettiske, litauiske, polske, slovakiske, slovenske, tjekniske og ungarske statsborgere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a afgøres normalt efter EU-retten regler.

Adgangen for sådanne personer til at indgå ægteskab bør derfor ikke gøres betinget af, at de pågældende afgiver erklæring om kendskab til udlændingelovens ægtefællesammenføringsregler.

Det foreslås derfor i § 11 b, 2. pkt., at indgåelse af ægteskab i sådanne tilfælde ikke er betinget af, at parterne erklærer at være bekendt med udlændingelovens betingelser for ægtefællesammenføring.

Til § 3

Til nr. 1 og 2

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Der kan dog kun udbetales hjælp til repatriering, hvis udlændingen ikke har midler hertil.

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte udlændings forhold, om den pågældende har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der kan ydes støtte. Vurderingen foretages af bopælskommunen på samme måde som ved ansøgninger om flyttehjælp efter § 85 i lov om aktiv socialpolitik.

Udlændinge, der har formue, kan som udgangspunkt ikke få hjælp til repatriering. Ved vurderingen heraf ser kommunalbestyrelsen efter de gældende betingelser bort fra beløb på op til 10.000 kr. for enlige og op til 20.000 kr. for ægtefæller. Kommunalbestyrelsen skal desuden se bort fra visse former for formålsbestemt formue, såsom formue til brug for uddannelse, erstatning for tab af erhvervssevne, godtgørelse for varigt mén m.v., ligesom eventuelle børneopsparinger betragtes som børnenes ejendom og derfor ikke indgår i vurderingen af familiens økonomiske forhold.

Med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 7, fordobles det formuebeløb, som kommunalbestyrelsen skal se bort fra ved vurderingen af, om udlændingen selv har midler til at repatriere, fra 10.000 kr. til 20.000 kr. for enlige og fra 20.000 kr. til 40.000 kr. for ægtefæller.

Der er med den foreslåede fordobling af formuebeløbet, der skal ses bort fra, ikke tilsigtet yderligere ændringer af den hidtidige praksis vedrørende kommunalbestyrelsens opgørelse af udlændingens formue i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering.

Til nr. 3

Det foreslås i § 10, stk. 1, nr. 5, at der sker en ned sættelse af aldersgrænsen for den personkreds, der kan modtage reintegrationsbistand, fra henholdsvis 65 år til 60 år og fra 55 år til 50 år.

Til nr. 4

Der er tale om en lovteknisk korrektion.

Til § 4

Det foreslås i § 4, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. juli 2005.

De foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 42 a, stk. 9 og 10, som ændret ved lovforslagets § 1,

nr. 16, finder således anvendelse fra og med den 1. juli 2005 for alle udlændinge, uanset om de pågældende er eller måtte have været omfattet af madkasseordningen. Også i de tilfælde, hvor en udlænding hidtil har været undtaget fra madkasseordningen som følge af udlændingens personlige og familiemæssige forhold, men hvor disse forhold efter de foreslåede bestemmelser ikke længere taler for at undtage udlændingen fra den nye ordning, vil de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 42 a, stk. 9 og 10, finde anvendelse. Det vil eksempelvis være tilfældet for familier med børn under syv år, idet disse personer som udgangspunkt ikke længere er undtaget ordningen. Hvis anvendelsen af ordningen i disse tilfælde af andre grunde fortsat vil virke særligt belastende, kan Udlændingestyrelsen undlade at anvende ordningen. Der vil skulle udbetales ydelser i overensstemmelse med de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 42 a, stk. 9 og 10, fra den førstkommande ordinære udbetaling af kontante ydelser efter ordningens ikrafttrædelse.

Endvidere finder den ved lovforslagets § 1, nr. 18, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 42 b, stk. 13, anvendelse fra og med den 1. juli 2005 for alle udlændinge, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om eller er meddelt afslag på opholdstilladelse inden denne dato, og uanset om udlændingen allerede er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, inden lovens ikrafttræden.

Ændringerne af repatrieringsloven finder anvendelse, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand inden den 1. juli 2005. Det betyder, at sager om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, som ikke er afgjort inden den 1. juli 2005, skal afgøres efter de foreslåede – lempeligere – betingelser.

I perioden frem til lovens ikrafttræden skal kommunalbestyrelsen i forbindelse med eventuelle sager om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvor udlændingen skal meddeles afslag efter de gældende regler, fordi den pågældende råder over et for stort formuebeløb, eller fordi den pågældende ikke opfylder aldersbetingelserne for modtagelse af reintegrationsbistand, men hvor udlændingen ville være omfattet af de foreslåede – lempeligere – betingelser, informere den pågældende udlænding om den udvidelse af repatrieringslovens personkreds, som vil ske med lovens ikrafttræden.

Det foreslås i § 4, stk. 2, at de foreslåede bestemmelser i § 11 a, stk. 6, § 11 b, og § 59, stk. 2, 3, 7, nr. 6, og stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, 9, 30, 31 og 32, i overensstemmelse med almindelige strafferetlige

principper, jf. herved straffelovens § 3, alene finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2005.

Det foreslås i § 4, stk. 3, at alle nuværende beskikkelser af medlemmer af Flygtningenævnet fortsætter uændret frem til beskikkelsesperiodens udløb. I denne periode gælder den nye regel i udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., om automatisk ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet, hvis medlemmet ikke har den organisatoriske tilknytning, der kræves for at være nævnsmedlem, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 2, ikke for disse medlemmer. Der findes i dag en række nævnsmedlemmer, der er ansat i Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Ved ressortomlægningen i november 2001, hvor udlændingeområdet blev overført fra Indenrigsministeriet til Integrationsministeriet, blev det besluttet, at ansatte, der var udpeget som medlemmer af Flygtningenævnet i det tidligere Indenrigsministerium, og som efter omlægningen blev ansat i Indenrigs- og Sundhedsministeriet, kunne opretholde beskikkelsen som nævnsmedlemmer frem til beskikkelsesperiodens udløb. Disse medlemmer kan derfor også efter lovens ikrafttræden fortsætte som nævnsmedlemmer i indeværende beskikkelsesperiode. Efter beskikkelsesperiodens udløb vil de pågældende nævnsmedlemmer alene have mulighed for at blive genbeskikkelse, såfremt de på dette tidspunkt på ny har fået den organisatoriske tilknytning, der kræves i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 2.

Alle nuværende medlemmer af Flygtningenævnet, herunder formanden, vil ved deres beskikkelsesperiodes udløb have ret til genbeskikkelse, hvis de på det tidspunkt opfylder betingelserne efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 2.

Det foreslås i § 4, stk. 4, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 21, skal gælde for valg af formænd efter lovens ikrafttræden. Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at nævnets nuværende formand uden tidsbegrænsning fortsat kan bestride hvervet som formand. Den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 5, finder derfor første gang anvendelse i forbindelse med fremtidig valg af formænd.

Til § 5

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovens §§ 1 og 2 vedrørende ændringerne af udlændingeloven og ægteskabsloven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sæt-

tes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004 med de ændringer, der følger af lov nr. 429 af 9. juni 2004:

§ 2. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i kapitlerne 3-5, i det omfang det følger af EU-reglerne.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004, som ændret ved lov nr. 429 af 9. juni 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 4, 3. pkt., ændres »kapitlerne 3-5« til: »denne lov«.

2. § 2 a affattes således:

»§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f - 58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.«

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 9. ---***Stk. 2. ---*

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 20. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af opholdstilladelsen ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 23.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

3. I § 9, stk. 3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og 6, stk. 7, 1. pkt., stk. 8, 1. og 2. pkt., stk. 10 og 11, 2. pkt., stk. 13, 2. pkt., stk. 16 og stk. 18, 2. pkt., § 9 c, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., og i § 10, stk. 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, indsættes efter »særlige grunde«: », herunder hensynet til familiens enhed,«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Er ægteskabet indgået eller samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Stk. 9. - - -

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 16. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. - - -

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde taler derimod.

Stk. 14-15. - - -

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 216-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 17. - - -

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 19-25. - - -

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Medmindre særlige grunde taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-17, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 19-25, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 10. - - -

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

1) -5) - - -

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6 og 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

*Gældende formulering***§ 9 b. ---**

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret.

§ 9 f. ---

Stk. 2-5. ---

§ 11. ---

Stk. 1-6. ---

Stk. 7. En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af

- 1) ---
- 2) udlændingelovens § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a eller
- 3) ---

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

Lovforslaget

4. I § 9 b, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »Flygtningenævnet«: », samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen«.

5. I § 9 d ændres »§ 8 A i lov om dansk indfødsret« til: »§ 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret«.

6. I § 9 f indsættes som stk. 6:

»*Stk. 6.* Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.«

7. I § 11, stk. 7, nr. 2, og § 22, nr. 5, ændres »§ 59, stk. 5« til: »§ 59, stk. 7«.

Gældende formulering

- 1)-4) ---
 5) udlændingen efter § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
 6)-7) ---

§ 11 a. ---
 Stk. 2-5. ---

Stk. 6. ---

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) ---
 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, dog ikke statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn med opholdstilladelse efter § 9 a.
 3)-7) ---
 Stk. 2. ---

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af
 1)-3) ---

Lovforslaget

8. I § 11 a indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

9. Efter § 11 a indsættes:

»§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.«

10. I § 14, stk. 1, nr. 2, udgår »med opholdstilladelse efter § 9 a«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,

5)-6) - - -

Stk. 2. - - -

§ 32. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4-7. - - -

§ 34. - - -

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

1)-4) - - -

5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 3-4. - - -

§ 36. - - -

Stk. 2-4. - - -

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejse og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejse i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningesnævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 10, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejse.

Stk. 7. - - -

11. I § 26, *stk. 1, nr. 4*, indsættes efter »familie-medlemmer,«: »herunder i relation til hensynet til familiens enhed,«.

12. I § 32, *stk. 3*, ændres »§ 22, nr. 4-6,« til: »§ 22, nr. 4-7,«.

13. I § 34, *stk. 2, nr. 5*, § 36, *stk. 5* og 6, og § 58 ændres »§ 40, stk. 3« til: »§ 40, stk. 4«.

Gældende formulering

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, indtages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2-9. ---

§ 42 a. ---

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold, men alene skal modtage kost og logi i naturalier samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt

Lovforslaget

14. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet« til: »eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet«.

15. I § 40 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Udgifter, som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.«

Stk. 2-9 bliver herefter til stk. 3-10.

16. § 42 a, stk. 9 og 10, affattes således:

»Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertilæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertilæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

Gældende formulering

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold, men alene skal modtage kost og logi i naturalier samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 11. - - -

Lovforslaget

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt., eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. «

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 42 b. ---
Stk. 2-12. ---

Stk. 13. ---

§ 42 f. ---
Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte introduktionskursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Integrationsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

17. I § 42 a indsættes som stk. 12:

»Stk. 12. For udlændinge omfattet af stk. 9 og 10, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

18. I § 42 b indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.«

Stk. 13 bliver herefter stk. 14.

19. I § 42 f, stk. 8, 2. pkt., ændres »Integrationsministeriet« til: »Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration«.

Gældende formulering

Lovforslaget

Stk. 9. - - -

§ 46. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 2 medlemmer, der beskikkes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. 1 af de i 1. pkt. nævnte medlemmer skal være medlem af Det Danske Advokatsamfund og beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

20. I § 46 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Udlændingestyrelsens beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.«

Stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

21. § 53 affattes således:

»**§ 53.** Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformand og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse bortfalder. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Gældende formulering

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

Lovforslaget

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandre og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.«

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. - - -

22. I § 56, stk. 1, ændres »§ 53, stk. 2 eller 4-6« til: »§ 53, stk. 6 eller 8-10«.

Gældende formulering

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4-8. - - -

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 56 a. - - -

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. Statsamtets afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til justitsministeren.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsamternes behandling af sager efter stk. 1-4.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 3, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, § 56 a, stk. 7, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

1)-2) - - -

3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.

4) - - -

Lovforslaget

23. I § 56, stk. 3, ændres »§ 53, stk. 4-6« til: »§ 53, stk. 8-10«.

24. I § 56, stk. 4 og 6, ændres »§ 53, stk. 2« til: »§ 53, stk. 6«.

25. § 56, stk. 9, affattes således:

»Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.«

26. I § 56 a, stk. 4, ændres »justitsministeren« til: »ministeren for familie- og forbrugeranliggender«.

27. I § 56 a, stk. 5, ændres »Justitsministeren« til: »Ministeren for familie- og forbrugeranliggender«.

28. I § 58 ændres »§ 55, stk. 1, § 56 a, stk. 7, og § 65, stk. 3, 2. pkt.« til: »§ 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7«.

29. § 59, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.«

30. I § 59 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 4-8.

Gældende formulering

Stk. 2-4. - - -

*Stk. 5. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der
1)-5) - - -*

Stk. 6-8. - - -

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. lovbekendtgørelse nr. 147 af 9. marts 1999 som ændret ved § 3 i lov nr. 461 af 7. juni 2001, § 2 i lov nr. 365 af 6. juni 2004, § 4 i lov nr. 387 af 28. maj 2003 og § 1 i lov nr. 446 af 9. juni 2004:

§ 11 a. Ægteskab må kun indgås, når hver af parterne har dansk indfødsret eller lovligt ophold her i landet i medfør af udlændingelovens §§ 1

Stk. 2. - - -

§ 11 b. I tilfælde, hvor en af parterne ikke har dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e, og hvor den anden part har indfødsret, et sådant statsborgerskab eller en sådan opholdstilladelse, må ægteskab ikke indgås, uden at hver af parterne har afgivet erklæring om at være bekendt med bestemmelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og stk. 3-9.«

Lovforslaget

31. I § 59, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes som nr. 6:

»6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.«

32. I § 59 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsættelig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.«

§ 2

I lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. lovbekendtgørelse nr. 147 af 9. marts 1999, som ændret ved § 3 i lov nr. 461 af 7. juni 2001, § 2 i lov nr. 365 af 6. juni 2002, § 4 i lov nr. 387 af 28. maj 2003 og § 1 i lov nr. 446 af 9. juni 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 11 a, stk. 1, ændres »udlændingelovens §§ 6-9 e« til: »udlændingelovens §§ 6-9 f«.

2. I § 11 b ændres »udlændingelovens §§ 6-9 e« til: »udlændingelovens §§ 6-9 f« og »stk. 3-9« til: »stk. 3-11«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 21 af 15. januar 2004:

§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis udlændingen ikke har midler hertil og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Stk. 2-6. ---

§ 10. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis udlændingen

1)-4) ---

5) på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 65 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 55 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

3. I § 11 b indsættes som 2. pkt.:

»Det gælder dog ikke, når den herboende enten er EU/EØS-statsborger med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, schweizisk statsborger med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 eller estisk, lettisk, litauisk, polsk, slovakisk, slovensk, tjekkisk eller ungarsk statsborger med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a.«

§ 3

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 21 af 15. januar 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »hvis udlændingen ikke har midler hertil«: », jf. stk. 7,«.

2. I § 7 indsættes som stk. 7:

»*Stk. 7.* Ved vurderingen af, om udlændingen har midler til repatriering, jf. stk. 1, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb på op til 20.000 kr. for enlige og op til 40.000 kr. for ægtefæller.«

3. I § 10, *stk. 1, nr. 5*, ændres »65 år« til: »60 år«, og »55 år« ændres til: »50 år«.

Gældende formulering

§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 3-5, og § 7, stk. 3 og 4, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Lovforslaget

4. I § 14 ændres »§ 7, stk. 2, nr. 3-5« til: »§ 7, stk. 2, nr. 3-5 og 8«.

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af hovedlovene og senere relevante ændringslove

Udlændingeloven

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 12847
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C sp. 609

Lov nr. 33 af 18. januar 1995 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand (Opstramninger i åbenbart grundløs-proceduren m.v.) (Lovforslag nr. L 85 af 30. november 1994)

Skriftlig fremsættelse den 30. november 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 1188
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A s. 895
1. behandling den 6. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 1453
Betænkning afgivet den 13. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B s. 191
2. behandling den 15. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 1817
3. behandling den 12. januar 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 2123
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C s. 217

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.) (Lovforslag nr. L 194 af 4. april 1995)

Skriftlig fremsættelse den 4. april 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 4516
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A s. 2599
1. behandling den 18. april 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 4731
Betænkning afgivet den 23. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B s. 728
2. behandling den 31. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 6347
Tillægsbetænkning afgivet den 31. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B s. 991
3. behandling den 2. juni 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 6627
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C s. 608

Lov nr. 407 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Optagelse af fingeraftryk og personfotoграфи, foranstaltninger over for udlændinge, der ikke medvirker til udsendelse m.v. og foranstaltninger overfor den, der medvirker til, at en udlænding opnår opholdstilladelse ved svig m.v.) (Lovforslag nr. L 190 af 12. marts 1997)

Skriftlig fremsættelse den 12. marts 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 3996
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 3976
1. behandling den 2. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 5210
Betænkning afgivet den 26. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 1301
2. behandling den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 8022
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C s. 636

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A s. 1554
1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 977
Betænkning afgivet den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B s. 610
2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 2420
Tillægsbetænkning afgivet den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C s. 503

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven med flere love (Krav om egen bolig ved familiesammenføring, tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og indsats mod ægteskaber, der ikke beror på parternes egen fri vilje) (Lovforslag nr. L 208 af 29. februar 2000)

Skriftlig fremsættelse den 29. februar 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A s. 5831
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A s. 5808
1. behandling den 16. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 5162
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B s. 754
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 8003
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C s. 741

Lov nr. 425 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og straffeloven (Skærpelse af straffniveaue for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde, præcisering af Udlændingestyrelsens og politiets underholdsforpligtelse m.v.) (Lovforslag nr. L 264 af 30. marts 2000)

Skriftlig fremsættelse den 30. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A s. 7438
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A s. 7376

1. behandling den 12. april 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 6550
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B s. 764
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 8004
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C s. 755

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) (Lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002)

Skriftlig fremsættelse den 28. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A s. 4091
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A s. 3952
1. behandling den 21. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 3885
Betænkning afgivet den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B s. 1389
2. behandling den 23. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7049
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B s. 1616
1. del af 3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7575
2. del af 3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7774
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C s. 678

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Forslag til Rådets direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold samt ophævelse af adgangen til opsættende virkning ved påklage af visse afgørelser om administrativ udvisning af EU/EØS-statsborgere m.fl.) (Lovforslag nr. L 182 af 20. marts 2002)

Skriftlig fremsættelse den 20. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A s. 4773
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A s. 4756
1. behandling den 9. april 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 4651
Betænkning afgivet den 14. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B s. 1140
2. behandling den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 6685
3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF s. 7575
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C s. 615

Lov nr. 291 af 30. april 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.) (Lovforslag nr. L 156 af 29. januar 2003)

Skriftlig fremsættelse den 29. januar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg A s. 3946
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg A s. 3881
1. behandling den 7. februar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 4734
Betænkning afgivet den 8. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg B s. 830
2. behandling den 22. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7796
3. behandling den 24. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7934
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg C s. 338

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

Lov nr. 292 af den 30. april 2003 om ændring af udlændingeloven (Reform af aktiverings- og undervisningsindsatsen over for voksne asylansøgere m.v. og af systemet vedrørende udbetaling af kontante ydelser til asylansøgere m.v.) (Lovforslag nr. L 157 af 29. januar 2003)

Skriftlig fremsættelse den 29. januar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg A s. 4010
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg A s. 3948
1. behandling den 7. februar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 4720
Betænkning afgivet den 8. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg B s. 838
2. behandling den 22. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7797
3. behandling den 24. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF s. 7934
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg C s. 342

Lov nr. 283 af 26. april 2004 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om meddelelse af opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse som følge af EU-udvidelsen den 1. maj 2004 m.v.) (Lovforslag nr. L 157 af 6. februar 2004)

Skriftlig fremsættelse den 6. februar 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 6008
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 5982
1. behandling den 24. februar 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 6040
Betænkning afgivet den 31. marts 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1259
2. behandling den 13. april 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 8260
Tillægsbetænkning afgivet den 15. april 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1290
Ændringsforslag uden for tillægsbetænkning af 16. april 2004 afgivet af Line Barfod (EL):	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1295
3. behandling den 20. april 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 8772
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg C s. 457

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.) (Lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004)

Skriftlig fremsættelse den 20. februar 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 6270
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 6196
1. behandling den 13. marts 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 6825
Betænkning afgivet den 11. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1676
Ændringsforslag uden for betænkning af 14. maj 2004 afgivet af Elsebeth Gerner Nielsen (RV):	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1888
2. behandling den 18. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 10496
Tillægsbetænkning afgivet den 25. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1993
3. behandling den 2. juni 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 11401
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg C s. 772

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven. (Skærpelse af straffniveauet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge) (Lovforslag nr. L 217 af 31. marts 2004)

Skriftlig fremsættelse den 31. marts 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 7456
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 7447
1. behandling den 4. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 9752
Betænkning afgivet den 27. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 2281
2. behandling den 2. juni 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 11470
3. behandling den 4. juni 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 11699
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg C s. 861

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 af om ændring af udlændingeloven (Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børne bortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs-hasteproceduren mv.) (Lovforslag nr. L 223 af 31. marts 2004)

Skriftlig fremsættelse den 31. marts 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 7796
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A s. 7717
1. behandling den 16. april 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 8561
Betænkning afgivet den 4. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 1484
Ændringsforslag uden for betænkning af 13. maj 2004 afgivet af Kamal Qureshi (SF):	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 2430
2. behandling den 18. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 10497
Tillægsbetænkning afgivet den 25. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 2007
3. behandling den 2. juni 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF s. 11434
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg C s. 780

Repatrieringsloven

Lov nr. 353 af 2. juni 1999 (Lovforslag nr. L 190 af 25. februar 1999)

Skriftlig fremsættelse den 25. februar 1999:	Folketingstidende 1998/1999, Tillæg A, s. 4511
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1998/1999, Tillæg A, s. 4491
1. behandling den 19. marts 1999:	Folketingstidende 1998/1999, FF, s. 4704
Betænkning afgivet den 11. maj 1999:	Folketingstidende 1998/1999, Tillæg B, s. 968
2. behandling den 20. maj 1999:	Folketingstidende 1998/1999, FF, s. 6827
3. behandling den 25. maj 1999:	Folketingstidende 1998/1999, FF, s. 7028
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1998/1999, Tillæg C, s. 642

Lov nr. 1157 af 19. december 2003 (Lovforslag nr. L 41 af 22. oktober 2003)

Skriftlig fremsættelse den 22. oktober 2003:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg A, s. 1262
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg A, s. 1243
1. behandling den 5. november 2003:	Folketingstidende 2003/2004, FF, s. 1100
Betænkning afgivet den 25. november 2003:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg B, s. 108
2. behandling den 2. december 2003:	Folketingstidende 2003/2004, FF, s. 2404
3. behandling den 11. december 2003:	Folketingstidende 2003/2004, FF, s. 2987
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg C, s. 127

Lov nr. 1165 af 19. december 2003 (Lovforslag nr. L 3 af 8. oktober 2003)

Skriftlig fremsættelse den 8. oktober 2003:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg A, s. 34
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg A, s. 26
1. behandling den 30. oktober 2003:	Folketingstidende 2003/2004, FF, s. 813
Betænkning afgivet den 20. november 2003:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg B, s. 84
2. behandling den 2. december 2003:	Folketingstidende 2003/2004, FF, s. 2405
3. behandling den 4. december 2003:	Folketingstidende 2003/2004, FF, s. 2565
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004, Tillæg C, s. 31

Til lovforslag nr. L 78. Skriftlig fremsættelse (23. februar 2005)

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, ægteskabsloven og repatrieringsloven (Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetaget humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.)

(Lovforslag nr. L 78).

Lovforslaget har tidligere været fremsat som lovforslag nr. L 149 af 15. december 2004. Lovforslag nr. L 149 bortfaldt ved nyvalg til Folketinget den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er i alt væsentligt identisk med lovforslag nr. L 149.

Lovforslaget indebærer i hovedtræk følgende:

– Strafniveaue for udlændinge, der arbejder ulovligt, skærpes mærkbart.

Forslaget indebærer en væsentlig skærpelse af straffen for udlændinge med ulovlig beskæftigelse. Der foreslås således en fordobling af strafferammen fra bøde eller fængsel indtil seks måneder til bøde eller fængsel indtil et år. Endvidere tilsigtes en væsentlig forøgelse af bødeniveaue, nemlig fra i dag 400 kr. for den første måned, udlændingen arbejder ulovligt, og derefter stigende med 150 kr. pr. måned til fremover 1.000 kr. for den første måned, udlændingen arbejder ulovligt, og derefter stigende med 500 kr. pr. måned.

– Senere tidsubegrænset opholdstilladelse til udlændinge, der arbejder ulovligt.

Det foreslås, at udlændinge, som er blevet straffet for ulovligt arbejde her i landet, først kan få tidsubegrænset opholdstilladelse efter en ka-

rensperiode af 10 års – i gentagelsestilfælde 15 års – varighed. Derved sikres det, at udlændinge skal vente længere end ellers (normalt 7 år) på at få tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis de har arbejdet ulovligt, f.eks. under behandlingen af deres asylsag.

– Straf for at udøve bistand til, at en udlænding arbejder ulovligt her i landet.

Efter udlændingeloven straffes den, der bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt her i landet, med bøde eller fængsel indtil 2 år. Det foreslås, at også personer, der ved at stille husrum m.v. til rådighed bistår en udlænding med at arbejde ulovligt, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

– Afskaffelse af madkasseordningen.

Forslaget indebærer, at madkasserne afskaffes og erstattes af kostpenge. Det motivationsfremmende element i madkasseordningen videreføres ved, at afviste asylansøgere, der ikke medvirker til udrejsen m.v., ikke får tøj- og lomme penge. Ordningen om udlevering af supplerende børnekasser til børn i familier, der har været omfattet af madkasseordningen, videreføres.

– Styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om opholdstilladelse af helbreds mæssige grunde.

Lovforslaget indebærer, at Integrationsministeriet uden udlændingens samtykke kan indhente allerede foreliggende helbredsoplysninger – dvs. journalen udarbejdet af Dansk Røde Kors på asylcentret – i sager om helbredsbetaget humanitær opholdstilladelse. Endvidere præciseres det, at helbredsforhold som udgangspunkt skal dokumenteres af personer med lægefaglig baggrund.

– Præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed.

Europarådets menneskerettighedskommissær har i sin rapport om Danmark bl.a. anført, at Flygtningenævnets uafhængighed bør sikres. Der har ikke i praksis været tilfælde, der har gi-

vet grund til at rejse spørgsmål om uafhængigheden, men ud fra mere principielle overvejelser og for yderligere at understrege Flygtningenævnets uafhængighed foreslås det, at integrationsministeren afskæres fra den formelle mulighed for at udøve indirekte indflydelse på nævnets virksomhed, der følger af kompetencen til at beskikke og genbeskikke nævnsmedlemmer. Beskikkelseskompetencen flyttes derfor fra integrationsministeren til Flygtningenævnets formandskab.

– Fremhævelse af hensynet til familiens enhed.

Menneskerettighedskommissæren har endvidere bl.a. kritiseret, at forholdet til Danmarks internationale forpligtelser i den danske udlændingelovgivning er reguleret i bemærkningerne til loven. Denne måde at regulere på er i fuld over-

ensstemmelse med dansk retstradition, men for at undgå misforståelser foreslås det at ændre de relevante regler om familiesammenføring, således at det i selve loven fremhæves, at der ved afgørelsen af de konkrete sager skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

– Udvidelse af personkredsen, der kan få økonomisk støtte ved frivillig hjemvenden.

Det foreslås – som opfølgning på regeringens aftale af 8. november 2004 med Dansk Folkeparti om bl.a. en udvidelse af repatrieringslovens personkreds – at fordoble det formuebeløb, som kommunerne skal se bort fra ved vurderingen af, om en udlænding selv har midler til repatriering, og at nedsætte aldersgrænsen for den personkreds, der kan få støtte.